Broj 4

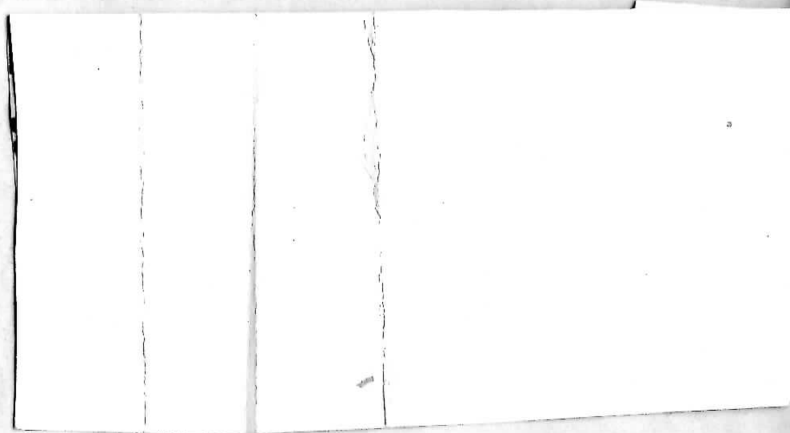
SRCE ISUSOVO

U EVANĐELJU

Priredio
Fra IGNACIJ RADIĆ
III. samostanskog Reda sv. Franje

PREKO
1934

CE ISUSOVO

SRCE ISUSOVO

SRCE ISUSOVO

U EVANĐELJU

IGNACIJE RADIĆ

III. samostanskog Reda sv. Franje.

Preko

Tisak Tiskare » D. Milić «

1934

ISUSU KRISTU

SPASITELJU SVIJETA

KOJI JE PRED 1900 GODINA:

USTANOVIO PRESVETU EUHARISTIJU,

TIME OSTAVIO NAJVEĆI DAR SVOGA SRCA; --

USTANOVIO VJEČNO SVEĆENSTVO,

KOJE ĆE PODRŽAVATI I SVIJETU RAZDAVATI

KRUH ŽIVOTA; --

IZVRŠIO NA KRIŽU DJELO SPASA

LJUDSKOGA RODA

IZ ČIJEG PROBODENOG SRCA POTEKOŠE CRKVA,

SAKRAMENTI.

U VJEČNI SPOMEN I NAJDUBLJU HARNOST!

U KRKU - NA VELIKI PETAK 1934

POSVEĆUJE PISAC.

U V O D

O Srcu Isusovu „u kojem je sve blago mudrosti i znanja, sva punina božanstva" (Lit. Sr. Is.) ne može se nikada dovoljno govoriti i pisati. Srce je Isusovo neiscrpivo. Ono je divna knjiga u kojoj su zlatnim slovima ispisana djela Božje ljubavi. Ispisao ju je sam Sin Božji svojom naukom, svojim životom, svojim žrtvama. Otvorimo i proučimo tu knjigu.

Sa Evanđeljem u rukama slijedićemo Božansko Srce na putu Njegove ljubavi. Slušaćemo dobrog Učitelja kako na Gori blaženstva poučava sve siromašne patnike; pratićemo božanskog Liječnika po gradovima i selima Palestine kako „iscjeljuje svaku bolest i svaku nemoć"; slijedićemo dobrog Pastira, kako traži izgubljene ovčice; gledaćemo toga najmilosrdnijeg Oca, kako uvijek samo prašta, samo ljubi: posjesćemo napokon na Zadnjoj večeri za stolom presv. Euharistije. Janje će se Božje napokon potpuno žrtvovati za nas na Kalvariji. Srce će Njegovo biti probodeno. No to Srce će i dalje s nama u Euharistiji živjeti. Evo predmet ovih razmatranja.

Ono što sam naučio kroz više godina svoga redovničkog života u razmatranju života božanskoga Učitelja, to sada izdajem, čvrstom nadom i željom, da to bude na slavu božanskoga Srca i na spas duša vaših.

Pisac

„SRCE ISUSOVO

a) Srce Božje u krilu Djevice Matere od Duha Svetoga sazdano; s Riječju Božjom bitno sjedinjeno" *(Litanije Presv. Srca);*

b) u Jaslicama „prebiva među nama". Prikazuje se svojem Ocu kao žrtva pokornosti; blagoslivlje svoju Majku i svojeg Hranitelja; kao i svoje prve poklonike: Pastire i Mudrace.

1. „SRCE ISUSOVO

U KRILU DJEVICE MATERE OD DUHA SVETOGA SAZDANO; S RIJEČJU BOŽJOM BITNO SJEDINJENO“ (Lit. Presv. Srca).

Srce Isusovo je Srce Boga-Čovjeka. U Isusu Kristu je druga Božanska Osoba, vječna Božja Riječ »postala tijelom i prebivala među nama« (Iv. I. 14); Isus Krist pravi je Sin Božji, u svemu istobitan s Ocem. On je Bog i Čovjek ujedno. Mi smo dužni iskazivati Kristu božansko štovanje ne samo kao Bogu već i čovjeku, jer je Njegova čovječje narav hipostatički sjedinjena s drugom Božanskom Osobom. Što vrijedi za tijelo Isusovo, to napose vrijedi i za Njegovo Srce: Ono živi božanskim životom u drugoj Osobi Božanskoj: Ono je „s Riječju Božjom bitno sjedinjeno“. U tom je Srcu stanovao Bog kao nigdje drugdje ni na nebu ni na zemlji. I tom Srcu „u kojem prebiva sva punina božanstva“ (Lit.) mi smo dužni iskazivati božansko štovanje.

Srce Isusovo sazdao je sam Duh Sveti u času Utjelovljenja Sina Božjega. Utjelovljenje najveće je djelo Božje ljubavi, a ljubav se pripisuje Duhu Svetomu. Srce Isusovo remek je djelo Duha Svetoga. U to je Srce Duh Sveti izlio „sve blago mudrosti i znanja“ (Kor. II. 37); izlio je svu svoju mudrost, svu svoju pravednost, svu svoju dobrotu, svu svoju ljubav. To je Srce sjajno zrcalo od koga se odrazuju sva savr-

šenstva Božja. Divimo se tom umotvoru Duha Svetoga, štujmo i ljubimo Presveto Srce.

Srce je Isusovo po prvi put živo zakucalo u onom času, kad je blažena Djevica na poruku Gabrijela odgovorila: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj". U taj čas „Riječ je tijelom postala i prebiva među nama". Poklonimo se Božanskom Srcu „u krilu Djevice Matere od Duha Svetoga sazdanom". (Lit.). Molimo Bogorodicu, da se Isus i u našem srcu porodi po milosti, kao što Ga je ona začela u čistom zagrljaju Duha Svetoga. A zato uzljubimo i mi Srce Isusovo, jer će ljubav podržavati i povećavati milost u nama.

Srce Isusovo, Srce Boga - Čovjeka, tako je uzvišeno i sveto, da Mu ni Anđeli ne mogu shvatiti savršenstva. To Srce glavni je i najplemenitiji pokretljivi organ Kristove duše, izvor njegove ljubavi, središte njegovih kreposti. To će Srce na sve bijednike i patnike u najobilnijoj mjeri sipati blago svoje dobrote. Srce će Božje za svoga zemaljskoga života utirati ljudima put spasenja. Ono će brisati svačiju suzu, liječiti svačiju ranu. Ono će učiniti da progledaju slijepi, da prohodaju hromi, da se čiste gubavi, da se blaga riječ Evanđelja propovijeda siromasima. Srce će Isusovo svuda širiti „kraljevstvo istine i života, kraljevstvo posvećenja i milosti, kraljevstvo pravde i ljubavi" (Preslovlje Krista Kralja). Napokon to će se Srce žrtvovati na oltaru križa za grijehe svijeta. Može li se promisliti veća ljubav?

Ali kad je Srce Isusovo, probodeno na Kalvariji, prestalo kucati, nije time prestala djelovati njegova ljubav. Naprotiv., „misli Srca Njegova od koljena do koljena, da izbavi duše njihove od smrti i da ih nahrani u doba gladi" (Ps. XXXII. 11-19). Tim riječima, koje čitamo na Ulazu mise Presv. Srca, hoće Crkva da nam kaže da ljubav Isusova neće prestati sve dok na svijetu bude duša, koje budu trebale Njegove pomoći. Iz Srca će se Isusova izlijevati na vjernike potoci milosti; oni će krivnje pokornika ispirati, a duše će pravedne napajati vodama života vječnoga. Srce Isusovo ljubi sve ljude. Ono hoće da sve spasi.

Uživimo se kroz ovaj mjesec u život ljubavi Božanskoga Srca. Pratimo Isusa na putu Njegove ljubavi. Motrimo Njegova djela, slušajmo Njegovu nauku, slijedimo Njegove primjere: osobito pak prodrimo u Njegovo Srce. Upoznati Isusa, a to je podloga pobožnosti Presv. Srca, znači Isusa ljubiti. Pred nama je knjiga života, Kristovo Evanđelje. Otvorimo ga, ono će nam otkriti Srce Božje.

Primjer

Pobožnost prema presv. Srcu postojala je u bitnosti već od postanka Crkve. Ali tek svetoj Margareti Alakok, redovnici od pohoda Marijina, bilo je od Isusa povjereno da ovu pobožnost u posebnom obliku proširi. Dne 27/XII, dok se je svetica pred Presvetim molila, prikaže joj se Isus sa otvorenim Srcem na grudima te joj reče: „Srce je moje tako puno ljubavi prema ljudima, da se tvojim posredovanjem mora da otkrije da bi se tako svi ljudi obogatili potrebitim milostima i izbavili se od ponora propasti". Naredi joj da poradi, da se izloži štovanju slika presv. Srca, da u prvi petak iza osmine tjelovske bude posebna svetkovina njegova Srca. Pouči je kako će svetom pričešću i drugim dobrim djelima naknaditi uvrede,

koje mu nezahvalni svijet nanosi. Svetica je učinila sve da udovolji želji svog božanskog Učitelja: ali su ipak prošle pune tri stotine godina dok se je sve to izvelo.

2. U JASLICAMA

(Luk. II. 1-20; Mat. II, 1-12).

Uniđimo u betlehemsku štalicu i primaknimo se kolijevci Sina Božjega. Djetić Isus, povit u siromašne pelenice, leži u jaslama. Do njih kleči u dubokom štovanju njegova Majka i njegov Hranitelj. Dolaze Pastiri, a kasnije i Mudraci sa istoka, da se Isusu poklone. Zrakom se razliježe velepjesam Anđela: Slava Bogu na visini. Mi međutim prisluškujemo prve drhtaje, prve pokrete Srca Božanskoga Djetića.

Isus se najprije pokloni svojem nebeskom Ocu, izjavljujući se pripravnim, da već sada započne vršiti naloženo Mu djelo spasavanja ljudskoga roda. Isus već iz jaslica s dubokom pokornošću prihvaća sve što ga u životu čeka: bolove, progonstva pa i smrt na križu. Milo pogleda siromašnu stajicu, poljubi ono malo bodljikave slame na kojoj ležaše, te se već sada prikaza za žrtvu, koja će se potpuno svršiti na Kalvariji, kad bude Srce Njegovo kopljem probodeno.

Drugi pokret svoga Srca upravlja Djetić Isus svojoj Majci i svomu Hranitelju. On im toplo zahvaljuje za sve što su za njega uradili i pretrpjeli. Milim ih smiješkom tješi u oskudici, koju On s njima rado podnosi. Svoje Srce poveže Isus sa srcima svoje Majke i svog Hranitelja. I ta tri najsvetija srca, sjedinjena u dubokoj volji Božjoj, slažu divnu pjesmu Božjoj slavi. Ta pjesma ljubavi i žrtve pomiješala se pjesmom Anđela, koja je ljudima dobre volje s neba navijestila izmirenje s Bogom. Betlemska stajica u jedan se je

čas prometnula u raj. Tu se sve žuri od toplote ljubavi Božanskoga Srca.

Treći pokret svojega Srca upravlja Djetić Isus svojim prvim poklonicima, pastirima. Oni su na betlemskom polju čuvali svoja stada, i gledajući u vedro nebo, žarko su uzdisali da bi se već na jutarnjem nebu pomolila svijetla „Zvijezda iz Jakova“ koja će raspršati noćne tmine grijeha. Oni su već žarko molili da bi rosa nebeska napokon nakvasila ovu Adamovim grijehom prokletu zemlju te da bi iz te zemlje proklijalo sjeme, našim praroditeljima u raju zemaljskom obećano, naime da bi se već rodio Mesija, Spasitelj svijeta. Tako žarkim i opravdanim željama nije se moglo Srce Božje oglušiti, jer „gle Anđeo Božji stade kraj njih i objavi im veliku radost . . . ; jer rodio vam se Spasitelj u gradu Davidovu. I oni pođoše žurno i nađoše Mariju i Josipa i Djetešce koje leži u jaslama“.

Tako Isus nadari svoje prve poklonike. Pastiri prvi od židovskoga naroda vjerom i ljubavlju „nađoše Djetešce“; oni Mu se prvi pokloniše; prvi dobiše njegov blagoslov. Oni će prvi od nižega puka biti vjesnici Mesijine slave; oni će prvi navijestiti svijetu „veliku radost“, kao što su Mu Anđeli prvi opjevali slavu. I mi s vjerom Pastira žurno pohitimo k Betlemu; s njihovom prostodošnošću uđimo u stajicu, poklonimo Mu se s ljubavlju, jer to su ulaznice k Srcu Božanskoga Djetića. Isprosimo ih od Pastira.

Četvrti pokret svoga Srca upravlja Djetić Isus Mudracima, zahvalno prima njihove darove: zlato, kojim Ga priznaše za svoga kralja; tamijan, što Mu ga zapališe kao Bogu; i smirnu, kojom Ga istodobno priznaše i za čovjeka. Na uzvrat utvrdi Isus njihovu

vjeru i ojača njihovu ljubav. Kao što su Pastiri postali Mesijini glasnici za židovski narod, tako će i Mudraci za cijeli istok. Oni će svima na istoku kazati da je „Zvijezda sa istoka" već istekla; da se Mesija, Spasitelj svijeta, doista rodio; oni će tako Kristovim vjerovjesnicima, koji budu malo kasnije donijeli u njihove krajeve luč Evanđelja, već sada utirati stazu. Sve se je to kasnije zgodilo.

Eto, kako je Srce Božanskoga Djetešca već sa svoje zipke počelo obilno sipati blago svojih milosti; Ono ih siplje i danas svima koji se njegovim Jaslicama - Svetohraništu s ljubavlju Pastira i s vjerom Mudraca približe. „Pođimo i mi do Betlema" (Betlem — kuća kruha); pokleknimo pred Svetohranište i poklonimo Isusu svoje siromašno srce koje će On obasuti darovima žive vjere i žarke ljubavi.

Primjer

Sveti Franjo Asiški gojio je veoma nježno pobožnost prema Djetiću Isusu. U oči Božića napravio bi u kakvoj šumici Isusove jaslice. Tu bi uz Djetešce Isusa namjestio slike Josipa i Marije. Nije smijelo uzmanjkati ni po koje živo janje. Badnju bi noć sproveo uz Isusove jaslice. S Anđelima bi ushićen pjevao nebesku himnu; s pastirima bi se Djetiću Isusu prostodušno klanjao: S Mudracima bi Ga darivao darovima žive vjere i još žarče ljubavi. Djetić je Isus na uzvrat učinio Franju serafinom ljubavi.

Sveta Margareta Alakok čula je jednom zbor serafina kako Srcu Isusovu divno pjevaju: „Ljubav pobjeđuje, ljubav se veseli, ljubav presvetog Srca tješi". Kad ćemo i mi pred Svetohraništem, proćutjeti takvu pjesmu?

„Srce Isusovo u kojem je sve blago mudrosti i znanja" (Lit).

a) „UČITELJ DOBRI" (Mt. XIX. 16) prohođaše po svoj Galileji učeći po zbornicama i propovijedajući Evanđelje o kraljevstvu" (Mt. IV. 23);
b) NA GORI BLAŽENSTVA poučava i tješi sve trpeće i bijednike (Mt. 1-12).

3 „UČITELJ DOBRI"

„Učitelj dobri", tako je neki mladić (Mt. XIX. 16) prozvao Isusa. I svim pravom: jer Isus bijaše u pravom smislu Učitelj dobri. On je već u dvanaestoj godini počeo učiti, i svi koji su Ga čuli, divili su se Njegovu razumu". On je u očima svoje okoline neprestano „napredovao u mudrosti i u dobi i u milosti pred Bogom i pred ljudima" (Luk. II. 47-52).

Kad Mu je bilo trideset godina, započe javno svoju učiteljsku službu. Učitelj dobri „prohođaše po svoj Galileji učeći po zbornicama njihovim i propovjedajući Evanđelje o Kraljevstvu . I za Njim iđaše mnogo naroda iz Galileje i iz Deset gradova i iz Jerusolima i iz Judeje i preko Jordana" (Mt. IV; 23-25). Isus propovijeda u hramskim trijemovima, propovijeda u kućama, na gori, u polju, kraj mora. svagdje gdje Mu se pruži prigoda. Učiteljska Mu je stolica sad tvrdi kamen u gori, sad Jakovljev zdenac na polju, sad Petrova barčica na moru. Milo je bilo gledati dobrog Učitelja kad bi sav narod dolazio k Njemu, a On bi ga sjedeći učio"(Iv. VIII; 2).

Isus je govorio o kraljevstvu nebeskomu, jednostavno u pričama da bi ga svaki mogao razumjeti. Težacima bi kraljevstvo nebesko prikazao u pričama o sjemenu, o lozi, o nerodnoj smokvi; — ribarima bi ga predočio u pričama o mreži; — pastirima u priči dobrom pastiru, o izgubljenoj ovci; — domaćicama u pričama

u kvasu, o izgubljenoj drami; — djevicama u priči o deset djevica: svakomu je Učitelj govorio prema njegovom dohvatu. I svi su ga razumijeli. Govorio je jednostavno, blago, uvjerljivo i žarko, kao onaj „koji ima vlast“. Iz njega je progovarala mudrost Očeva, jer je On sam bio i jest Riječ Očeva. On donosi svijetu nebesko svijetlo; On uči nebesku istinu, na kojoj će se zapaliti žar nebeske ljubavi.

„I divio mu se narod“! „Neka žena iz naroda dobaci mu ovu iskrenu, i nadasve ljubeznu čestitku“: „Blažena utroba koja te je nosila i prsi koje si sisao“. A i sami njegovi neprijatelji „Židovi divljahu se govoreći: Kako ovaj zna knjige, a nikada nije učio? (Iv., VII, 15) Morali su priznati: „Nikada nije govorio čovjek kao čovjek ovaj“ (Ovđe 46). Tako može govoriti samo Bog Čovjek, u čijem Srcu „ prebiva sve blago mudrosti i znanja“ (Lit.)

Isus je bez razlike učio sve ljude dobre volje; bogate i siromahe, učene i proste: ali je ipak svoj govor najrađe obraćao bijednicima svake vrste. Njih osobito pozivlje u svoju školu: „Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti“ I krijepio ih je naukom, koja je bijednicima davala mir i radost i usred najtežih životnih kušnja. Sjetimo se samo njegove nauke o blaženstvima.

Isus je bio, a i sada je najbolji učitelj naroda i pojedinaca. Najsvetiji i najprosvijetljeniji muževi išli su Njemu u školu. Sveti Augustin kaže o sebi, da je tek u Isusu naučio sve što u pravom znadijaše. Za svetog se Tomu propovijeda da je njegovo tako opsežno bogoslovno znanje više bilo uliveno Duhom Svetim nego li stečen o marljivošću. Kad je sveti Bonaventura pisao svoje najljepše knjige, imao je pred očima Propetog Spasitelja. Na stolu pok. biskupa Mahnića bila je uvijek otvorena knjiga Evanđelja. Ali i najjednostavnije svete duše naučile su od Isusa sve, sve; naučile su Boga ljubiti i vršiti Njegovu svetu volju; a to je doista sve; to je ono najnužnije, što nas spasava u vremenu i u vječnosti.

To vrijedi i za narode. Evanđelje svukud donosi svijetlo prave duševne kulture i napretka: Ono „posvijetljuje svakoga čovjeka koji dolazi na ovaj svijet“ (Iv. I, 9) Luč Evanđelja širi sada Kristova Crkva po cijelom svijetu.

Pođimo i mi u školu Božanskoga Srca. Ono će nas naučiti kako da dođemo k Ocu; naime što moramo vjerovati i činiti da se spasimo. Ono će nas naučiti poniznosti, ustrpljivosti, krotkosti, blagosti i ljubavi. „Naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan u srcu“. Nauku i primjere Dobrog Učitelja usadimo duboko u srce.

Primjer

Sveta Margarita bila je prava i vjerna učenica presv. Srca. Tako ju je prozvao sam Božanski Spasitelj; a i ona njega nije drugim imenom zvala nego Moj Božanski Učitelj. U tog Učitelja tražila je svetica rasvijetljenja, savjeta i pomoći. I dobila je sve to u najvećoj mjeri. Ona je živjela u najčišćoj i najpovjerljivijoj svezi sa Isusom. „Srce Isusovo — piše ona O. Croisetu — jest za me otvorena knjiga, gdje čitam divne nauke njegove ljubavi“. I doista, Isus je svoju vjernu učenicu vodio putem poniznosti, odricanja, trpljenja i ljubavi; a tako ju je usposobio da je postala vjesnicom njegova Božanskog Srca. Isus joj jednom reče: „Ja sam izabrao ono što je u očima svijeta najniže i najslabije da se bolje istakne moja moć“. I tako je

ponizna učenica Presv. Srca otkrila svijetu Srce doista Učitelja dobrog.

4. NA GORI BLAŽENSTVA

(Mt. V. 1-12).

„Kad viđe Isus silan narod uziđe na goru". I tu poče redom tješiti sve bijednike koji se skupiše oko Njegove učiteljske stolice. S toplim saučešćem pogleda Spasitelj na veliki broj siromaha, koji su trpjeli glad, žeđu i drugu oskudicu, te im reče: „Blaženi siromasi duhom, jer je vaše kraljevstvo nebesko." O dä, vi siromašni radnici, koji znojem svoga čela natapate ovu pustu zemlju, koji čemernom suzom kvasite svagdanji kruh, o, ne zaviđajte toliko sreći bogatuna iz Evanđelja, koji se doista odijevaše u skrlet; gostijaše se svaki dan sjajno; jer svemu tomu brzo dođe kraj: „Umre bogatun i pokopan bi u pakao." (Luk. XVI. 19-31). Zemaljska sreća brzo prolazi. Vi koji sada oskudicu trpite, ne bojte se toliko vremenite sudbine prosjaka Lazara, koji je pun čirova ležao na vratima bogatuna, i sa psima se hranio oglodanim kostima, dobačenim mu s njegova stola; jer napokon „umrije Lazar i prenesen bi u krilo Abramovo." Kad vam je dakle podnositi oskudicu na ovoj zemlji, bar ustrpljivo, ako već ne možete veselo, stupajte putem prosjaka Lazara, da uzmognete u raju postići njegovo blaženstvo. Tä brzo će kušnji biti kraj.

Nemirnom čežnjom ne skupljajte, a još manje, nepoštenim načinom ne sticajte si propadljiva dobra ovoga svijeta, koja moljac grize i koja ne mogu zadovoljiti srce vaše. Ustrpljivo podnosite bijedu koja vas privremeno bije; ona će vas otkinuti od zemaljštine i srca će vaša podići k dobrima, koja ne propadaju u vječnosti.

S ne manjom samilošću sad Božanski Spasitelj pogleda one, čije je lice bilo orošeno suzama, a čelo narovano brigama „Blago vama koji sada plačete — reče im — jer ćete se smijati" (Luk. VI.). Tä ova je zemlja za sve ljude dolina suza. Tu je dolinu prorovao sam istočni grijeh, a sve suze čovječanstva se od Adamovog pada u nju slijevaju. I nama se valja u tim vodama okupati. Grešnici smo, krivci smo. Krivnju za grijehe ispire na ovome svijetu samo suza pokajnica. Plačimo s Isusom nad svetim gradom Jerusolimom, plačimo nad progonjenom Crkvom.

Kad suza pokajnica bude isprala mrlje grijeha, i tada će se, ona suza pokajnica prometnuti u bistar izvor suza radosnica; „Vi ćete se smijati" kaže nam Božansko Srce. Doći će i tomu vrijeme. Ali dok smo u ovoj dolini suza, dok smo na području borbe, valja nam stenjati, valja nam plakati. „Blago vama koji sada plačete, jer ćete se smijati."

Između slušatelja Isusovih bilo je i takvih, koje su Židovi izopćili, odnosno isključili iz svoje vjerske zajednice iz Sinagoge, te koje su na svaki način progonili, kako se je to dogodilo slijepcu rođenomu, a zato jer su oni slijedili Isusa. I ovi će jadnici kod Dobrog Učitelja naći shvaćanja i ljubavi „Blago vama kad vas zamrze ljudi, kad vas izopće i pogrde radi Sina čovječjega; veselite se u onaj dan i kliktujte, jer je velika plaća vaša na nebu." Božansko je Srce ove riječi izgovorilo s toliko tople ljubavi, s toliko zanosa", da će ovi jadnici u buduće ne samo ustrpljivo nego i veselo ići u susret progonstvima radi Imena Isusova. Stalno je u skupu Isusovih slušatelja bio po koji od onih, koji su par godina kasnije izopćeni od Sinagoge," otišli radosno od vijeća,

jer su bili dostojni da trpe sramotu za Ime Isusovo“ (Djela Ap. 5, 41). Slijedili su ih mnogi mučenici, ljubili su svoje okove, blagoslivljali su svoje krvnike i pjevajući su išli u smrt. Oni su već na ovome svijetu pročutjeli ovo Isusovo blaženstvo.

Samo Božansko Srce može patnicima i progonjenima pružiti tako potrebne duševne utjehe. Samo Božansko Srce može s patničkog čela brisati tako čemerne suze boli; samo Srce Božansko može pokajničke suze prometnuti u suze radosnice. Odvažno stupajmo i mi na goru Kristovih blaženstva. K srcu primimo nauku dobrog Učitelja. On će nas naučiti što nas još nije nijedan učitelj naučio: kako ćemo naime biti sretni i blaženi u patnji i borbi. Iza te borbe slijediće stalno i pobjeda i vječna nagrada u raju. A to je baš utjeha, najnužnija utjeha za borca. Srce ju Božje nama daje.

Primjer

Što gore rekosmo najbolje je u svojem životu iskusila vjerna učenica Srca Isusova sveta Margareta. U jednom listu (List. 2) ovako piše: „Ono što mi je iza Gospodina najmilije, to je dragocjeno blago križa koji me svagdje prati. To je jedina radost što je imam u životu. Život mi je jedino zato mio, jer mogu trpjeti; osobito su mi mila poniženja koja mi pribavljaju zaborav i prezir od stvorova.“ Svetica je u ovom životu iskusila istinitost Kristovih blaženstva. Hrabro se prihvatimo i mi križa Kristova, toga znaka pobjede i slave.

Srce Isusovo „svetište božanske darežljivosti“

(Predsl. Presv. Srca)

a) BOŽANSKI LIJEČNIK „prohođaše po svim gradovima i selima iscijeljujući zvaku bolest i nemoć“ (Mt. IV, 23-24);

b) MEĐU SLIJEPIMA. „Slijepi progledavaju. (Luk. VII, 22).

5. BOŽANSKI LIJEČNIK

„Isus prohođaše po svoj Galileji, po svim gradovima i selima, iscijeljujući svaku bolest i svaku nemoć u narodu. I privedoše mu sve bolesne od različitih bolesti i muka, i opsjednute i mjesečnjake i uzete, i iscijeli ih sve" (Mt. IV., 23-24).

Sveti je Matej u to malo riječi sažeo duševnu i tjelesnu djelatnost Božanskoga Liječnika. Bolesnici svake ruke u pravom su smislu Isusa svukud pritiskivali, sretni da se mogu dotaći samo skuta haljine njegove, jer Isus bi svakoga izliječio koji bi u njega pomoć zatražio. On je sam kazao učenicima Ivanovim: „Idite i javite Ivanu što vidjeste i čuste: Slijepi progledavaju, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromašnima se propovijeda Evanđelje„ (Luk. 7, 22). Slijedimo časkom Božanskog Liječnika na putu njegove čudesne moći, koja, udružena s ljubavlju, svakomu čini samo dobro.

Najjadniji bolesnici u to doba bili su g u b a v c i. Odijeljeni radi pogibli zaraze od ljudskoga društva, sprovađali bi svoje teške dane u kakvoj špilji izvan grada, gdje bi iščekivali samilosnu ruku da im suhim hljebom produlji gorki život. Oni bi sami dižući ruke upozorili prolaznika da im se ne približi, da se ne bi okužio.

Njihova ljuta nevolja našla je najdubljeg smilovanja u Božanskom Srcu. Isus se nije ugibao gubav-

cima; On im je uvijek ljubezno išao u susret. Nekoga dana, pripovijeda sveti Marko (I, 40-42), „dođe k njemu neki gubavac, te ga stane klečeći moliti: ako hoćeš možeš me očistiti; Isus smilovavši mu se pruži svoju ruku i dotaknuvši ga se reče: hoću, očisti se. I čim On to reče, otide guba s njega i osta čist".

U drugoj prigodi „kad je ulazio u neko selo, srete Ga deset gubavaca, koji staše iz daleka. I podigoše glas svoj govoreći: Isuse Učitelju, smiluj nam se. I vidjevši ih reče im. Idite i pokažite se svećenicima, I kad su pošli, očistiše se" (Luk. XXII, 12-14). Jadni gubavci koje je svaki izbjegavao, našli su „Srce dobrote i ljubavi puno" (Lit.); našli su prijatelja, koji im je uvijek pomagao.

I mi smo toliko puta zaraženi gubom grijeha. I nas bi drugi morali izbjegavati, da ih ne okužimo otrovnim zadahom sablazni. I mi vapimo tada s pouzdanjem gubavaca Božanskom Liječniku: „Učitelju, smiluj nam se! ". A na njegov poziv pokažimo se i mi svećenicima: kleknimo pred njegova zamjenika u šakramentu pokore, otkrijmo tom liječniku duša gubavo stanje svoje duše; ispovijedimo se, skrušimo se! Božansko Srce prihvatiti će nas tada za ruke, privinut će nas svojim prsima i prišapnuti nam utješne riječi oprosta.

Slično je Isus postupao i sa drugim bolešnicima. Neki gluhonijemi, koji je svojim očima Isusa vidio, želio je, da Ga i svojim ušima čuje. A Isus „uzevši ga na stranu, metnu svoje prste u uši njegove i pljunuvši dohvati se jezika njegova. I pogledavši na nebo uzdahnu i reče: Efeta, to će reći otvori se. I odmah se otvoriše uši i razriješi se sveza jezika njegova i govoraše dobro" (Mark. VIII, 33-35). Sav blažen da može Isusa čuti, najprije se gluhonijemi zahvali Isusu, a zatim, usprkos Njegove zabrane, posvuda širi slavu svoga dobrotvora i propovijeda Njegovu nauku. Vjerojatno je da je postao i učenik Isusov. O kad bi i mi ovaj jezik upotrebljavali da širimo ljubav Presvetoga Srca!

Isus se jednom primakne nekom bolesniku „koji je 38 godina čekao ispod trijemova Betsaide da se uzmuti voda, te mu reče: Ustani, uzmi postelju svoju i hodi. I odmah ozdravi taj čovjek, uzme postelju svoju i hodao je naokolo" (Iv. V, 5-9). Žena koja je bolovala od točenja krvi, ozdravi tako da se dotaknu samo skuta odijela njegova. Uzetome, koji je na duši i na tijelu bio sapet, reče Isus: „ Opraštaju ti se grijesi tvoji", a zatim ga ozdravi. Kraljevu čovjeku, koji Ga moljaše, da siđe i da mu ozdravi sina, koji bijaše na smrti, reče: „Idi, sin tvoj živi" (Iv. IV, 45-50). Kad Ga neki drugi poglavar moljaše: „Moja kći sad umrije, dođi i metni na nju ruke, i oživjet će," Isus ustavši pođe za njim . . . , — uhvati djevojku za ruku i ona uskrsnu (Mt. IX, 18-25). Suze udovice, majke jedinca, kojega nošahu na ukop, toliko Ga ganuše, da ga i ne zamoljen podiže od mrtvih i vrati majci svojoj. Isto tako toliko su djelovale na Nj suze Marije i Marte, da im je brata Lazara povratio na život. Eto kako Božanski Liječnik svoju moć stavlja u službu svojega Srca a to je Srce samo ljubilo. Isus je svima činio samo dobro.

I mi smo više puta gluhi na Božja nadahnuća; sapeti smo okovima grešnih navika: pravi smo dušev-

ni bolesnici radi teških grijeha koje iz nemarnosti iz dana u na dan počinjamo; a možda kadgod teško griješeći i potpuno umremo Božjoj milosti. Utecimo se tada i mi Božanskom Liječniku duša „koji je iscijelio svaku bolest i svaku nemoć u narodu". U njega je Srce milostivo, pak će On i povrh nas pružiti svoju svemoguću desnicu te će i nama reći ono što je rekao mrtvoj djevici: „Talita kumi", dušo ustani!

Primjer

Sveta Margareta oboli na smrt. Da udovolji želji svoje poglavarice, zamoli Božansko Srce da joj povrati zdravlje. I svetica odmah čudesno ozdravi. Čujmo kako to ona propovijeda majci Sumaise: „Kažem vam da mi je naš Gospodin na Tijelovo (t. j. na 10 lipnja godine 1680) udijelio milost, da me je u jedan čas oslobodio od skrajne slaboće u koju bijah upala. Poslije svete pričesti osjetih se zdravom i jakom, kao prije bolesti, koja me je mjesec dana držala u krevetu, i od tada mogu vršiti sve dužnosti zajednice." Molimo i mi u Isusa zdravlje duše i tijela.

6. MEĐU SLIJEPIMA

„Slijepi progledavaju" (Luk. VII. 22.)

Tjelesna slepoća velika je nesreća. Ona odijeljuje čovjeka od društva u kojem živi; od kraja u kojem se je rodio. Za slijepca ne postoji ni divno zelenilo šuma, ni bajno šarenilo cvijeća, ni visina gora, ni bezkrajnost mora, ni krasno sunce, ni tajne zvijezde. Za njega postoji samo crna noć; on se i usred bijelog svijeta nalazi ko u pustoj tamnici; on je sam sebi tamnica. U svemu ovisi o tuđoj pomoći, a ta je redovito manjkava. I ti jadnici našli su svojeg najboljeg

prijatelja u Božanskom Srcu. Neki slijepac sjedio je na putu kod Jerihoma proseći. „Čuvši da prolazi Isus Nazarećanin, stade vikati i govoriti; „Isuse, Sine Davidov, smiluj mi se!" Tako bolni vapaj kosnu se Srca Isusova". Zapovijediv da mu ga privedu; reče mu: Šta ćeš da ti učinim? Slijepac mu reče: Gospodine daj da progledam. Tada mu reče Isus: Idi vjera ti tvoja pomože. i odmah progleda i pođe za njim." (Mark. X. 46-52,).

Ko može opisati čas kad je slijepac progledao? Divi se on bajnoj prirodi, u kojoj je Božja moć tako vidljivo utisnula svoje stope; ali se još više divi dobroti Božanskog Srca, koja mu je uz tjelesni vid povratila i duševni. On upozna u svojem dobročinitelju svoga Mesiju, svoga Spasitelja. Osvojila ga je njegova dobrota još više nego li njegova moć. Ozdravljenik će odsada svuda slijediti svog Božanskog Učitelja; svuda će propovijedati Njegovu nauku; svuda će raznositi Njegovu moć; svuda će veličati Njegovu slavu; Osjetimo i mi radost zahvalnog slijepca; ali slijedimo njegov primjer. Duboko prodrimo i mi u dobrotu Božanskog Srca, raznosimo Njegovu ljubav, širimo njegovu slavu.

U drugoj prigodi druga „dva slijepca pođoše za Isusom vičući i govoreći! Kaže im Isus: Vjerujete li da vam to mogu učiniti? Kažu mu: Da, Gospodine! Tada se dotače očiju njihovih govoreći „Neka vam bude po vjeri vašoj" (Mt. IX. 27-31). Uvijek iste okolnosti: slijepci jurišaju" „vičući" na Srce Isusovo. Isus ne može da im se ne smiluje: On ih ozdravlja u duši i u tijelu. Oni ga vide, oni mu vjeruju, oni ga ljube. Dosadanji slijepci, postaće vjesnici Isusovog bo-

žanskog poslanja. Oni koji su na sebi osjetili čudesnu Isusovu moć, koji su pročutjeli Njegovu ljubav, oni će postati revni propovjednici njegova Božanstva. Divimo se i mi dobroti Srca Isusova; pa kao što smo i mi bili svjedoci Isusove ljubavi tako budimo i vjesnici Njegove slave.

Uglavnom je Božanski Liječnik jednako postupao i sa slijepcem od rođenja. Najprije je raspršio sumnju svojih učenika da je nevoljni slijepac sam ili pak njegovi roditelji uzrok te sljepoće. Zatim i ne zamoljen približi se slijepcu „i pljunuvši na zemlju načini kal od sline i pomaže kalom oči slijepčeve i reče mu: Idi operi se u ribnjaku. Otide, opere se; dođe gledajući." (Iv. IX. 1-39). Čudo je bilo preočito. „Mnogi vidješe moć i ljubav Sina Božjega i vjerovaše." Ali oholi farizeji i mnogi drugi ostadoše i nadalje slijepi. Oni hoće da svojom nevjerom zastru djelo Božje. Slijepca i njegove roditelje podvrgnu najstrožoj istrazi. Pronicavi slijepac brani se mudro i odvažno. „ Otkako je svijet, nije se čulo, da tko otvori oči rođenom slijepcu. Kad ne bi bio on od Boga, ne bi mogao ništa učiniti." Na tu odlučnu izjavu farizeji ga prokunu i izbace iz zbornice. Nije tako s njime postupao Isus. „Kad ču, da ga izbačiše napolje (potraži ga) pa kad ga nađe, reče mu: Vjeruješ u Sina Božjega? Odgovori on: Ko je Gospodine, da vjerujem u njega? Reče mu Isus: I vidio si ga, i koji s tobom govori, onaj je. A on reče: Vjerujem Gospodine! I pade ničice i pokloni mu se."

Osim Samaritanke malo je kome Isus dao tako jasnu izjavu o sebi. Valjda ju je rođeni slijepac zaslužio. Dok oholi farizej pri tako jasnom svijetlu Isusove Božanske moći, pri tako toplom žaru Njegove ljubavi ostaju u potpunoj sljepoći srca; ponizni i pronicavi, ne više slijepac, nego duboki vjernik pada ničice pred svoga Spasitelja i priznaje Ga za Sina Božjega. Osvojila ga je dobrota Božanskoga Srca.

Čuvajmo se mi duševne sljepoće. Oholost, pohlepa za čašću, taština, bijesna mržnja, niska zavist: to su debeli zastori za oko duše, to su verige za srce. Raztrgnimo te zastore strasti, prekinimo te verige duševnog ropstva. Nedajmo se u službu strasti, ne robujmo požudi tijela. Čuvajmo se sljepoće srca. Čistimo svoje srce od svake neuredne ljubavi, jer samo čisto srce može bolje spoznati i žarče ljubiti Božansko Srce. Nek nam u duhu vlada prostodušnost, u srcu čista ljubav, u riječima iskrenost, u djelima odlučnost. Sve te kreposti naučićemo od Božanskog Srca.

Primjer

Pobožni je Tobija i u sužanjstvu kralja asirskoga uvijek ostao je vjeran zakonu Božjemu. Siromasima je obilnu davao milostinju pohađao je bolesne, po noći je pokopavao mrtve, tješio je u progonstvu svoje sunarodnjake. Davajući razdao je toliko, da je napokon sam postao najveći siromah, osobito onda kad je i oslijepio. Nesposoban za rad, i potreban tuđe pomoći pošalje stari Tobija svojeg sina u daleki svijet da iskupi neki zajam. Pomoć mu Božja priteče u najobilnijoj mjeri. Sin mu se povrati, vodeći sa sobom bogatu Raguelovu jedinicu kćer za ženu. Bog mu je također čudesnim načinom povratio vid. Napokon mu po Anđelu Rafaelu objavi: „Jer si Bogu bio ugodan, potrebno je bilo da te snađe kušnja, naime

s ljepota i siromaštvo. Sada je Tobija spoznao premudru Božju providnosti koja u vremenu i u vječnosti najbogatije nagrađuje službu Bogu.

Srce dobroga Pastira u potražbi za izgubljenim ovcama

a) DOBRI PASTIR „ostavlja devedeset i devet u pustinji i ide za izgubljenom (ovcom), dok je ne nađe“ (Luk. XV. 1-7);

b) MEĐU „izgubljenim ovcama doma Izraelova“ (Mt. XV. 24) „svojima dođe, a svoji Ga ne primiše“ (Iv. I. 1-11);

c) MEĐU FARIZEJIMA: „i oni Ga odbaciše“.

d) MEĐU CARINICIMA: nađe iskrenih pristaša, napose Mateja i Zaheja.

7. DOBRI PASTIR TRAŽI IZGUBLJENU OVCU

(Luk. XV. 1-7).

Farizeji su zamjerali Isusu da „prima grešnike i da jede s njima.“ Oni nijesu mogli razumjeti Dobrog Pastira, koji traži izgubljenu ovčicu, ne samo u „Domu Izraelovu“, već je traži i u neznabožačkom toru, među carinicima i među grešnicima. Isus opravdava svoj postupak krasnom pričom o Izgubljenoj ovci.

„Koji čovjek — veli Isus — imajući sto ovaca i izgubivši jednu od njih, ne ostavi li devedeset i devet u pustinji i ide za izgubljenom, dok je ne nađe.“ I vi — kaza im — drugim riječima — kad pod večer sakupljate vaše ovce, vi ih redom prebrojite; pa ako vam jedna uzmanjka, vi ostavljate sakupljeno stado u toru pa i po noći idete tražiti izgubljenu ovcu. Valjda se ona nehotice odmakla od stada, pa kad ju je zatekla noć, sklonila se je uz koji plot ili se zaplela u trnje, od kojeg se sama ne mogaše osloboditi. Vama je žao ovce, pa je posvuda tražite, zovete je njezinim imenom; pa kad je napokon nađete, vi se na nju ne ljutite, vi je ne bijete nego je nježno oslobodite od trnja, podignete je na svoja ramena i veselo je nosite u tor.

I ja sam takav Pastir duša. Ja sam s neba sišao, u prvom redu k vama, izgubljenim ovcama Doma Izraelova. Došao sam da vas vodim na pašu nebeskih nauka; da vas pitam nebeskim milostima; pače da vas i hranim svojim tijelom i napojim svojom krvlju. Moj tor, to je moje kraljevstvo, to je moja Crkva koju ću

doskora osnovati, u koju želim da svi stupe, jer izvan nje nema nikomu spasa. Pa ako ima koja ovčica, koja je već sada zabasala, moja je prva briga, da je privedem u svoju ovčarnicu.

Ovom je pričom Božanski Spasitelj najvjernije prikazao svoje Srce.

Ljepše i vjernije slike svoje ljubavi prema dušama nije nam mogao dati. Ima i sada zalutalih ovaca. U magli ohologmudrovanja i hladnog sumnjanja mnogi su školovani ljudi zabasali, njihova je vjera oslabila, a ljubav ohladnjela. Ostavili su Crkvu i Sakramente, skočili su preko plota Božjih i crkvenih zapovijedi, i zapleli se u gusto šikarje bezvjerstva i strasti, iz kojega bez nečije vješte ruke nema izlaza i spasa. Također vjerski nehaj i teške brige za život uzrokom su da su mnoge ovčice iz radničkog svijeta, možda i bez teške svoje krivnje, zalutale u šikarje bezvjerstva. I one trebaju pomoći. Dobri Pastir traži i te svoje ovčice. On neće sustati, dok ih iz šikarja ne izvede na čistac.

Nebeski Pastir duša ne zapušta nikada svojih ovaca kad ih strast i napast zavede na stramputicu grijeha. On kuca na vratima njihova srca sad utjehom vjere, sad prijetnjom vječne kazne, sad savjetom prijatelja, opomenom s neba. Sve su to pozivi s neba; pozivi sad tiši sad jači; ali uvijek ljubezni pozivi Pastira duša koji je jedini kadar da svoju ovčicu oslobodi od bodljikavog trnja nemirne savjesti. Ma koliko zalutali, samo se odazovimo glasu Božje milosti, i bićemo spašeni.

„I našavši je, digne je na ramena svoja, radujući se. I došavši kući svojoj, sazove prijatelje i susjede govoreći im: Radujte se sa mnom, jer nađoh izgubljenu ovcu svoju. Kažem da će tako biti veća radost na nebu za jednoga grešnika, koji pokoru čini, nego sa devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokore . . "

Ne uskratimo Božanskom Pastiru naših duša takvu radost.

Božansko nas Srce uvijek traži, svuda nas svojim milostima slijedi, neprestano kuca na vratima našega srca. A budimo i ostanimo ovce Njegove paše. Pod Njegovim vodstvom nećemo zalutati. On će nas braniti od bijesnih vukova strasti i grijeha. Čuvaće nas od ponora, i ako časkom zalutamo, Dobri će nas Pastir izvesti na čistac, uvešće nas u svoju ovčarnicu gdje vlada sigurnost i mir.

Primjer

Otac Matej Crawsley pripovijeda, kako je u jednoj župi, koja je brojila 40.000 duša, broj svetih pričesti poskočio od 40 godišnjih na 1700 dnevnih. Razlog je tome bio taj što se u toj župi uvela pobožnost Presv. Srca. Nešto sličnoga dogodilo se i u Kolumbiji. Ta država, koja je tako dugo robovala framasoneriji, iza šesgodišnjeg rada za Presv. Srce došla je do toga, da je blagdan Presv. Srca proglasila narodnim blagdanom. (Kod „Oportet illum regnare," II. izd. str. 123). Tako Presveto Srce sakuplja i sada zalutale ovčice u svoju ovčarnicu.

8. ZA IZGUBLJENIM OVCAMA DOMA IZRAELOVA

Isus je za sebe rekao: „Ja sam poslan izgubljenim ovcama doma Izraelova" (Mt., XV, 24). Isus u prvome redu „k svojima dođe" (Iv., 11) kao Mesija kao Spasitelj, kao Pastir, kao Učitelj, kao Kralj naroda svoga. On je „prolazio po svim gradovima i selima — svoje domovine — učeći po zbornicama i propovije-

dajući Evanđelje i liječeći svaku bolest.“ (Mt. X. 35). Učio je nebesku nauku, svakoga je tješio, svakomu je pomagao, svakomu je praštao, svakoga je ljubio. Gladne je čudesnim načinom nahranio, bolesne je liječio, gubavce je čistio, mrtve je dizao, grijehe je praštao, svakomu je samo dobro činio. Da, Srce je Isusovo pravo „svetište božanske darežljivosti“ (Predsl. Presv. Srca).

I gdje ne može doći sam Spasitelj, tamo šalje svoje zamjenike, da i oni, u ime njegovo i njegovom moći, proslijede njegovo djelo ljubavi i spasa. „Idite — kaže svojim učenicima — propovijedajte i kazujte: približi se kraljevstvo nebesko. Bolesne liječite, mrtve dižite, gubavce čistite, badava dobiste, badava i dajte“ (Mat., X, 7-8). Jedina je muka Dobrom Pastiru, da nema dovoljno pomoćnika, koji bi ovce vodili na pašu Njegove nauke; jer „Žetva — kaže — je velika, ali je radnika malo; molite se dakle, gospodaru žetve da pošalje radnike u žetvu svoju“ (Mat., X. 36-38).

Isus je svome „izabranom narodu“ dao svoje vrijeme, svoju nauku, svoje srce, pa napokon i svoj život. Tako može ljubiti samo Bog. A kako mu je taj narod uzvratio? Odgovara sv. Ivan: „K svojima dođe, a Njegovi ga ne primiše“ (Iv. I, 11). Veoma je bio malen broj onih koji su Ga slijedili, koji su Ga branili, koji su Njegovu nauku pripovijedali, Njegovo kraljevstvo širili; jer ogromna većina mu se usprotivi, - kako se kaže - na cijeloj liniji.

U Nazaretu se je Isus legitimirao riječima Izaije proroka: „Duh je Gospodnji na meni, zato me pomaza da navješćujem Evanđelje siromasima, da propovijedam zarobljenicima otkup, slijepima vid, da oslobodim potlačene, da propovijedam milosnu godinu Gospodnju.„ A za njega ovi sumješćani s prezirom govore: „Nije li ovo sin Josipov? I istjeraše ga izvan grada i odvedoše na vrh gore gdje je njihov grad bio sazidan, da ga srmoglave (Luk. IV. 16,-30). K svojim - sumještanima, - dođe, a njegovi Ga ne primiše.“

Nije Mesija bolje prošao ni sa svojim sunarodnjacima. Kroz tri godine Isus je više puta proputovao cijelu židovsku zemlju te je svima kako gore vidjesmo, činio samo dobro. Na uzvrat, Jerusolim mu sprema Golgotu. S takve nezahvalnosti Srce Božje proplače: „Jerusolime, Jerusolime, koliko sam puta htio sakupiti čeda tvoja kao što kvočka sakuplja piliće svoje pod krila i ne htjede“ (Mt. XXIII. 37). I taj isti narod, koji je bio predmet tolike ljubavi i svjedok tolikih čudesa, malo kasnije tražiće pred Pilatom njegovu smrt. Dobri Pastir neće ipak ostaviti svoje stado; pače On će dati svoj život za njega. O, proćutimo, koliko nam je samo moguće, svu bol Srca Isusova radi grozne nezahvalnosti koju je doživjelo kod svoga naroda. „Svojima dođe a njegovi ga ne primiše.“ Dođe u Božanskoj ljubavi, a oni ga protjeraše paklenskom srdžbom. Razapeše Ga.

I nama je Isus prvi put došao kad se voda krštenja izli na glavu našu. U svetoj Pokori ponovno nas je riješio okova grijeha; U svetoj Pričesti dao nam je svoje tijelo za hranu. On je Pastir, On je Liječnik, On je Učitelj naših duša. A mi kako smo Ga primili? Možda gore nego li njegovi sunarodnjaci. I još kažemo da smo ovce Njegove paše, da smo Njegovi učenici, da smo Njegovi prijatelji!

Zastidimo se i duboko se skrušimo radi naše nezahvalnosti. Ali ne zaboravimo da nas Božansko Srce uvijek traži. Pođimo Mu puni pouzdanja u susret. „Ono želi da se k Njemu obratimo u svim našim

potrebama s poniznim poštovanjem, te da se sa sinovskim pouzdanjem pripustimo Njegovoj brizi kao djeca svome ocu: koji, pošto nas je s toliko bolova rodio na Kalvariji, neće zaboraviti svoje ljubavi da doteče našim potrebama. Ničega se ne smijemo bojati u Njegovu svetom naručaju, samo da se ne uzdamo u sebe, nego da sve od Njega iščekujemo.“ (Sveta Margareta, list 42).

Primjer

Kad je jednoga dana sveta Gertruda promišljala, koja je Isusova nauka od najveće koristi i utjehe, ukaže joj se Gospodin i reče joj: „Od velike bi koristi bilo ljudima, kad bi znali i vazda pred očima držali da se ja, Sin Djevice, uvijek Bogu molim za njihovo spasenje i da mu tako dajem neprestanu slavu; i da svaki put, kad oni radi ljudske slaboće srcem svojim sagriješe, ja prikažem vječnom Ocu svoje prečisto Srce, da bi se obratili i tako da bi se Bogu povratila ona slava, koju su mu grijehom oteli“ (Blosij). Isus dakle uvijek traga za izgubljenim ovcama.

9. MEĐU FARIZEJIMA

I Farizeji su bili ovce „doma Izraelova“, pak će i njih potražiti Dobri Pastir pa i onda kad su se oni pritajivali da mogu iza plota navaljivati i na samoga Pastira pa u zgodnoj prigodi prometnuti se u vukove da razgone stado Njegovo. Dobar ih Pastir ipak ne zapušta; pače On će ići samim vukovima u susret bilo da brani svoje ovce, bilo da vukove prometne u tihe janjce.

Farizeji, ti učitelji, zakona, bili su Isusu najveći protivnici. Oni su Mu bili uvijek iza peta, osobito onda kad je čudesima potvrđivao kod naroda svoje Božansko poslanje. Ti prerevni vršitelji zakona zamjerali

su Isusu što u subotu ozdravlja bolesnike; što Njegovi učenici ne peru ruke prije jela; što opraštajući grijehe huli na Boga; da po Belzebubu, knezu đavola, izgoni đavle; da se drži s carinicima; da širi krivu nauku. Podigoše kuku i motiku kad je ozdravio slijepca rođena. Kad je pak uskrisio Lazara, odlučiše ubiti Isusa i Lazara. Svagdje ga oštro „motre“ da Ga kod naroda uzmognu omraziti, a kod vlasti optužiti. Kod rimske Ga vlasti optuže da buni narod; da zabranjuje kralju davati porez; da snuje političku urotu, da se želi proglasiti kraljem. I uspjeli su toliko, da su Ga kao bogopsovca na smrt osudili i na križ pribili. I poslije smrti blate Njegovu svetu uspomenu; i nastoje uništiti Njegovo djelo, raspršati Njegovu crkvu. Zabranjuju Njegovim učenicima da čine čudesa; da propovijedaju Isusovo Ime; Apostole progone, šibaju ih i ubijaju. Eto takvi su bili Farizeji, s kojima je bilo Isusu svaki dan općiti.

A kako je Blagi Učitelj s njima postupao? On kao da ne vidi njihove lukave poglede; kao da ne čuje njihove zlobne upadice; kao da ne zna za postavljene Mu zamke; kao da ne pozna njihove paklenske osnove. On ih gleda kao svoje prijatelje. Blagi Učitelj uz njih i do potrebe mimo njih mirno prosleđuje svoje Božansko poslanje. Oštro doista i njihovo licemjerstvo osuđuje, podmuklo rovarenje i prigodno upozorava narod da se čuva kvasca farizejskog, i s njima postupa uljudno, pače ljubezno i blago. Do potrebe brani njihov ugled: Na stolicu Mojsijevu - reče - sjedoše književnici i farizeji. Sve što vam reku, učinite, ali po njihovim djelima nemojte raditi, jer govore, a ne čine“ (Mt.XXII. 24).

Isus sjeda i za njihovim stolovima i onda kad Ga oni pozivlju da Ga zlobno „motre“. Kad su Fari-

zeji skovali urotu da Ga ubiju, Blagi će se Učitelj ukloniti, dok ne dođe Njegov čas. Kad pako budu „izašli s mačevima i s toljagama da Ga uhvate" (Mt. XXVI. 55.) Janje će se Božje svojevoljno predati u njihove ruke da Ga vode od Ane Kajfi, od Pilata ka Herodu, pa napokon na Kalvariju. Janje Božje neće ni otvoriti usta svojih; Ono će samo praštati, ljubiti, moliti za svoje progonitelje, a napokon pustiti će da Ga zakolju i žrtvuju. Posvemašnja žrtva, eto osvete Božanskoga Srca. Sasvim pravo mogao je Isus za sebe kazati „Ja sam Pastir dobri. Dobri Pastir daje dušu svoju za ovce svoje" (Iv. 10, 11), pa i za neprijatelje svoje. To je ljubav doista božanska. A, budimo i mi dobre, krotke i umiljate ovce tako Dobroga Pastira. On će nas voditi na najbolju pašu; On će nas čuvati od vukova; pače on će nas naučiti kako ćemo krotkošću i same vukove — Božje i naše neprijatelje preokrenuti u janjce. Ljubimo i neprijatelje svoje; jer i oni su sinovi Božji. Za njih je naš Spasitelj umro. On ih ljubi i hoće da ih spasi. Gledajmo svakoga čovjeka, pa i našeg protivnika u prsima Kristovim. U Kristu ljubimo svakoga. Pomažimo Dobrom Pastiru u traženju zalutalih ovčica i time ćemo najviše razveseliti Njegovo Srce.

Primjer

Božja službenica Lucija Kristina (Diario spirituale Torino 1919, str. 7) na blagdan Presv. Srca iza svete pričesti ovo je odlučila: „Opraštati uvijek; opravdati uvijek; ljubiti, ali odlučno ljubiti dušu bližnjega. Oduševiti se za ljubav prema osobama, koje su mi protivne. Propustiti svaku obranu, pa i pravednu, kad bi se tu mogao umiješati i kakav nemir. Ne koriti nikada, niti opominjati, a da prije ne pomislim na muku koju će radi toga proćutjeti moj bližnji i da ja tu muku prije u sebi ne proćutim. Gledajući na tuđe krivnje, promislíću kako sam i ja slaba, te kako i drugi imaju kao i ja dobre misli i dobre namjere, koje ne mogu uvijek ostvariti. Dakle, Isuse blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu tvome „Evo jedne dobre ovčice Dobroga Pastira.

10. MEĐU CARINICIMA

Nebeski Pastir duša najprije „k svojima dođe, ali njegovi Ga ne primiše". Zatim se obrati židovskoj gospodi, učiteljima zakona i Farizejima, ali i ovi Ga prezreše. A napokon se Spasitelj, koji je na svijet došao „da spasi što bijaše izgubljeno", obraća „grešnicima", najme carinicima premda su Mu to Farizeji teško zamjerali. Blagi Učitelj u zgodnoj priči obrani carinike od Farizeja; jednomu od njih povjerava službu Apostola i Evanđelista; a njihova vođu Zaheja odlikuje svojim posebnim posjetom. Tako Dobri Pastir spasava ove izgubljene ovčice. Promotrimo malo te izljeve Božjega Srca.

Farizeje, „koji su se uzdali u se da su pravedni, a prezirali druge" uči u zgodnoj priči kako prezreni carinici mogu pri Bogu biti veći nego li oni, koji su ih prezirali. “Dva čovjeka, reče im, uđoše u hram da se mole, jedan carinik, a drugi Farizej". I dok se Farizej hvalio da on nije kao ostali ljudi: razbojnici, nepravednici, preljubočinci; . . . carinik je stao iz daleka i nije htio ni očiju podignuti prema nebu, nego je bio svoje grudi govoreći: Bože milostiv budi meni grešniku!" I za ovoga prezrenoga carinika kaže Isus: Otide ovaj opravdan kući svojoj, a ne onaj; jer svaki, koji se povisuje, ponizit će se, a koji se ponizuje,

povisiće se“ (Luk. XVIII, 9-14). Tako se je i dogodilo: Farizeje, kao i sve oholice stiglo je poniženje za poniženjem; dok je prezrene carinike, košto ćemo odmah vidjeti, Isus na osobiti način odlikovao.

Nije bo Isus ostao samo kod priče. Kad „vidje čovjeka, koji sjedi na carini, po imenu Mateja, reče mu: Idi za mnom, i on ustavši pođe za njim“ (Mt. IX, 9). Zlatno srce morao je imati taj prostodušni čovjek, kad ga je Isus učinio svojim Apostolom i Evanđelistom. Njemu će Spasitelj povjeriti svoju nauku, svoja otajstva, svoju Crkvu. Matej će odsada srcem i dušom slijediti svoga Učitelja, on će Njegovu nauku pomno slagati u svoje srce; On će tu nauku kasnije sa žarom propovijedati; On će za nju i život svoj položiti. Pozovite tog nebeskog Gosta u kuću vašega srca. Neće On doći praznih ruku. Na zdravu podlogu vašeg dobrog srca ukalamiti će život vjere i ljubavi. Primaknite se svi mlaki kršćani Srcu Isusovu, tom „Žarkom ognjištu ljubavi“ (Lit.), i On će to ledeno vaše, srce raspaliti svojom ljubavlju. „Budimo“ vjerni Bogu; podajmo Mu svu našu ljubav, cijelo naše srce, bez diobe; osobito pazeći da ga od Njega nikad ne odjelimo. Ostavimo i zaboravimo sebe; ne dajmo da se naše srce prekomjerno zanese za zemaljske svari, osobito za naklonost prema ljudima. (Sveta Margareta avis I. 4).

Primjer

Svetoj se Gertrudi jednom ukaza sveti Ivan. Svetica ga zapitati: kako to, da On koji je počivao na grudima Isusovim, nije ništa zabilježio o čuvstvima Bož. Srca? Sveti Ivan odgovori: „Moja je zadaća bila, da za Crkvu, koja se je tek rađala, napišem nauku o Vječnoj Riječi Boga Oca; t. j. o Sinu Božjemu; otkriti pak

čuvstva ovog preslatkog Srca zadržao je Bog za ono doba kad se ljubav bude počela gasiti ne bi li se uspirila u ljudskim srcima ta ugasla ljubav.“

Baš sada živimo u takvim vremenima. Baš dandanas ima veliki broj nehajnih i mlitavih kršćana, koji inače imaju dobro i plemenito srce kao Zahej i Matej. Ali vjera je njihova slaba, a ljubav hladna. Mimo njih prolazi Božansko Srce, uvijek pripravno da se navrati u kuću njihova srca. Pozovite Ga!

Srce Isusovo „otvoreno utočište pokajnicima“
(Predsl. Presv. Srca)

a) RAZMETNI SIN (Luk. XV, 11-12 vraća se razdiven kući oca svoga, koji ga ponovno prima i veseli se: „jer ovaj sin moj bijaše mrtav oživje, bješe izgubljen i nađe se.“

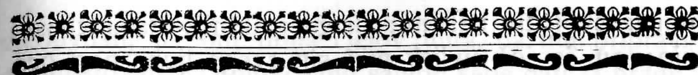
b) PRELJUBNICA (Iv. VIII, 1-11). Židovi su je po zakonu Mojsijevu htjeli kamenovati, Isus je oslobađa od duševne i tjelesne smrti, i otpušta je riječima: „Idi i otsada ne griješi više.“

c) SAMARJANKA (Iv. IV, 5-30). Isus joj otkriva njezin grešni život, očituje joj se za Mesiju, i među njezinim sumještanima učini je vjesnicom svoje mesijanske službe.

d) MANDALJENA (Luk. VII, 36-50). Njoj su „oprošteni grijesi, jer je ljubila mnogo.

e) PETAR (Mt. XVI). Triput zataja svog Učitelja. Milosni pogled Isusov prodube u Petrovu srcu izvor toplih suza pokore i ljubavi.

f) JUDA. I s njime se je ljubav Božanskog Srca iscrpila; ako je izdajnik očajnički svršio, bio je sam kriv.

11. RASIPNI SIN

(Luk., XV)

Grijesi rasipnoga sina bili su teški. Očinska mu je kuća dojadila, roditeljska briga dotužila. Jednoga dana skinuvši jaram posluha i prekinuvši vezu ljubavi i zahvalnosti, prkosno zatraži od oca da mu dade dio baštine što ga ide. Otac mu teška srca udovolji želji. I tada se mladi čovjek uputi u strani svijet, da se naužije željne slobode. Za kratko vrijeme „prosu imanje svoje živeći raspušteno. A kad sve potroši, postade veliki glad u zemlji onoj i on stade oskudijevati. I otide i pribi se kod jednoga građanina one zemlje i on ga pošalje u svoja polja da pase svinje. I želio je da napuni trbuh svoj mahunama, što su svinje jele i niko mu ih nije davao."

Eto vjerne slike grešnika, koji ostavlja kućni prag nebeskog Oca i ide u službu nedičnog đavla, koji ga šalje da pase svinje i da s njima jede gnjusnu i oskudnu hranu, koja ga duševno i tjelesno poživinčuje. On „prospe imanje svoje" rastepe sve darove naravi i milosti, služeći najnižim prohtjevima ljudske pohotnosti.

Za tako nesrećnim mladićem, žrtvom svoje teške lakoumnosti ipak plače jedno srce, a to je srce očevo. Otac je predviđao svu tu nesreću svoga sina i on sada u duhu gleda kako mladi pustopašnik trpi glad i sramotu i druga zla. Svuda ga plačnim srcem prati u pameti. Duboko osjeća svu njegovu bijedu. O, kako bi bio sretan da mu se mili sin povrati. Protepao je

doista svoj dio baštine; ali ga ipak nije otac razbaštinio; on je još uvijek mili sin svoga ljubeznog oca, koji zaboravlja na njegovu nezahvalnost i na onaj svoj pogaženi ugled. Otac ga i sada samo ljubi; on je pripravan da mu sve oprosti, samo da se nesretni sin razvidi i da se kući povrati. I u toj nadi izlazi otac na razne puteve, ne bi li ga napokon s koje strane ugledao gdje se vraća. Dok je otac tako plakao za izgubljenim sinom, jednoga dana vidje kako se neko putem tegotno vuče. Srce mu zadrhta; pogleda bolje. „On je!" zavapi; i ovoga puta nije ga srce prevarilo. Potrča sinu u susret i ne obazirući se na njegove prnje, ni na iznakaženo lice, pane mu oko vrata i pokri lice toplim cjelovima: tā to je njegov sin „koji bijaše mrtav i oživje; bješe izgubljen i nađe se." Ništa mu ne prigovara, zaboravlja sve, sve: otac samo prašta, samo ljubi. I kad je sin bio na očevim grudima, kad su pokajanje i ljubav izbrisale u njemu krivnju, otac kao i da ne čuje njegovu ispovijed; „Oče sagriješih protiv neba i protiv tebe. Više nijesam dostojan da se nazivljem sinom tvojim." Otac ga ubrzo prekine i „reče slugama: brzo donesite najljepšu haljinu i obucite ga i podajte mu prsten na ruke i obuću na noge i dovedite ugojeno tele da jedemo i da se veselimo; jer sin moj bijaše mrtav i oživje, bijaše izgubljen i nađe se. I stadoše se veseliti." Isus, koji ovo pripovijeda, nije mogao jasnije i ljepše opisati svoje doista očinsko, zlatno Srce, koje uvijek samo ljubi, samo oprašta te se osobito veseli kad se raskajana duša k njemu povrati. Srce je Božje uvijek pripravno, da grešnika izvuče iz kala bijede i sramote, da ga opere vodom pokore, da ga ponovno zaodene haljinom posvećujuće milosti, da mu na ruke utisne prsten međusobne pouzdanosti,

vjerljivosti, da mu poda cjelov mira, da mu pripravi sjajnu gozbu na kojoj će mu samog sebe dati za hranu, da napokon pozove Anđele i Svece da se ukupno s Njime vesele: „Jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, bijaše izgubljen i nađe se."

Primjer

„Savao dišući prijetnjama i smrću na učenike Gospodnje . . . pođe u Damask da svezane dovede u Jeruzolim. I kad bješe na putu i dođe blizu Damaska, u jedan čas obasja ga svjetlost s neba i padnuvši na zemlju, ču glas gdje mu govori: Savle, Savle! Zašto me progoniš. A on reče: Ko si, Gospodine? A on: ja sam Isus koga ti progoniš . . . dršćući i diveći se reče: Gospodine! Što hoćeš da učinim. A Gospodin njemu: Ustani i pođi u grad, pak će ti se ondje kazati šta ti treba učiniti." Pavao je poslušao glas Božanskoga Srca koji ga je pozivao na pokoru. On se obrati, pokrsti i od razmetnog sina posta Apostol naroda. (Djela ap. IX).

12. PRELJUBNICA
(Iv. VIII, 1-11)

Isus silazi s Maslinske gore „i rano ujutro dođe u hram, i sav narod je dolazio k Njemu te ih je sjedavši učio. A književnici i Farizeji dovedu ženu uhvaćenu u preljubu i postavivši je na sredinu rekoše Mu: Učitelju ova žena je upravo sada uhvaćena u preljubu. Mojsija nam zapovijedi u zakonu da takve kamenujemo, a ti što kažeš"? Promotrimo zlu namjeru tužitelja, jadni položaj te grešnice i napokon mudrost i ljubav kojom Božansko Srce spasava nesretnicu.

Strogi i nesmiljeni vršioci Mosijeva zakona hoće da svima poznatu Isusovu ljubav prema grešnicima izrabe protiv Njega. Dok je Isus ispod hramskih trijemova poučavao, isturali su Farizeji preda Nj ženu koju su zatekli u preljubu, i bacivši je kao istrošeni dronjak pred Njega, licemjerski traže Njegovu privolu i presudu da je odmah uzmognu kamenovati. Računali su ovako: Budući je On milostiva srca, On će se jadnici nedvojbeno smilovati i pustiti je; a tada će Ga oni optužiti da se je ogriješio o Mojsijev zakon, koji je za takve grešnice određivao smrtnu kaznu; — ako li je pak Isus osudi, okriviće Ga pred sud radi Njegove okrutnosti. Tako su himbeni branioci javnog morala lukavo postavili Isusu zamku. Međutim je Isus potpuno miran. On je gospodar svojega duha i svojega srca. On će udovoljiti pravici i ljubavi.

Međutim stoji nesretna žena duboko postiđena pred Isusom, a oko nje u polukrugu njezini tužitelji koji uporno traže njezinu smrt, pripravni da je na mig Isusov zaspu kamenjem.

Preljubnica se pognula pred Isusom i ne usuđuje se podignuti svoje oči prema svojim tužiteljima koji je probadaju gnjevnim pogledima srdžbe. Ona bi sad najvolila da je zemlja proguta.

A Isus? Po ljudsku govoreći Srce je Njegovo stavljeno na tešku kušnju. Na prvi mah otklanja Isus neugodnu i škodljivu presudu. A zatim progovori: „Koji je između vas bez grijeha, neka prvi baci kamen na nju. Pročistiše najprije svoju savjest od grijeha, a svoje srce od mržnje, pa onda slobodno kamenjem gađajte tu nesretnu žrtvu svoje lakoumnosti. Napunite si najprije srce ljubavlju prema prestupnici pak onda slobodno progonite njezin zločin. Da uzmognete biti pravedni, budite prije iskreni, mirni i ljubezni. Jedino tako ćete sigurnom rukom pogoditi zločin i spasiti zločinku.“ I dok je Isus iščekivao njihovo razviđenje, opet se sagnu i pisaše prstom po zemlji.

Licemjerni, do dna srca pokvareni Farizeji, riječi su Isusove predobro shvatili. Bojeći se da ih još Isus javno ne raskrinka, i na svijetlo dana ne iznese njihove mnogo teže zločine nego li je bio grijeh one nesretnice „izlazili su jedan za drugim počevši od starješina.“

„I osta sam Isus i žena u sredini“. Osta ljubav Božanskog Srca i skrušenost raskajane grešnice. Otstupi zloba farizejska, a osta Božansko Srce to „Otvoreno utočište pokajnicima“. Do Njegovih nogu sagiba se u prahu ne više grešnica nego raskajana pokornica. Ona je između onog mnoštva njezinih tužitelja najbolje razumjela opomenu Isusovu; ona je, možda jedina bacila duboki i skrušeni pogled u svoju savjest; ona je pomoću Isusovom u toj savjesti pročitala svu grdobu svojega grijeha: ona se prva na nj dobacivala kamenom iskrenog pokajanja. Ona već sada pokajničkim suzama pere svoje grijehe, kojima će kasnije oštrom pokorom brisati i same tragove.

Pred Isusom već ne kleči zavodljiva grešnica, nego savršena pokornica. Božansko Srce, to „otvoreno utočište pokajnicima“, neće već osuditi onu, koja je samu sebe prije osudila. „Uspravivši se reče joj Isus: „Ženo gdje su tvoji tužitelji? Niko te ne osudi?“ A ona reče: „Niko, Gospodine!“ A Isus reče: Ni ja te neću osuditi. Idi i otsada ne griješi više. Eto što

učini ljubav božanskog Srca: nevoljnu grešnicu obrati u raskajanu pokornicu.

I mi u škakijivim stvarima, u grijesima protiv VI. Božje zapovijedi, ne sudimo bližnjemu dok nijesmo prije bacili ozbiljni pogled u svoju savjest, gdje ćemo možda naći puno više smeća što ga valja prije ostraniti. Uvijek je korisno sebe prekoravati, a vazda je pogibeljno druge osuđivali; osobito ako nijesmo zato zvani. Budi milosrdan s drugima, pak će i Bog biti milosrdan s tobom. Nauka je to Božanskoga Srca.

Primjer

Sveta Margareta Kortonska je svoje mlade dane sprovela u taštoj gizdi i putenoj raskalašenosti. Živjela je u divljem braku s jednim plemićem. Jednoga dana stade domaće pseto, koje je na sebi nosilo tragove krvi, bolno zavijati oko svoje mlade gospodarice; te kao pozivati Margaretu da ga slijedi. Ide pseto u šumu, a ona za njim. Pseto stane kod jedne gomile kamenja koje je bilo poprskano krvlju. Margareta odgrnu kamenje i protrnu: Vidi svoga ljubavnika ogreznuta u krvi. Strah je probode i briznu u grčeviti plač. Bile su to prve suze pokajnice, koje se neće za cijelog života osušiti s Margaretina lica. Ona se odreče svake gizde, zaodijenu se pokorničkim odijelom svetog Franje te poslije više godina pokorničkog života umrije kao svetica. I za nju je Božansko Srce bilo pravo „utočište pokajnicima".

13. SAMARJANKA

(Iv., IV. 5-30)

Bilo je oko podne u blizini grada Sihara. Žarko je sunce pripicalo. Isus prolazi tuda sa svojom družbom. Dok su njegovi učenici išli u grad da si kupe nešto hrane, Isus, umoran od puta i žedan, zakloni se u debeli hlad i sjedne oko starodrevnog Jakovljeva zdenca čekajući jednu grešnu dušu koja dolazi na zdenac po vodu. I doista žena Samarjanka hiti prema zdencu da zagrabi vode. To je jednostavna pučanka iz mjesta Sihara. Ona ljubi svoje rodno mjesto i tvrdo je privržena vjerskim i narodnim tradicijama svoga grada. Kao što i njezini sumješćani, sazire i ona od svakoga stranca, napose od Židova... Ali ta žena nije na dobrome glasu. Jadnica upala je u razne prljavštine, radi čega je prezrena kod svoga naroda.

Uza sve to Samarjanka je žena dobroga srca, iskrena i prostodušna. I ona kao i drugi iskreno je čekala dolazak Mesijin. S takvim srcem, ne misleći ni na što, ide na Jakovljev zdenac, gdje je čeka Mesija da je obrati i učini vjesnicom svoje službe.

Tu se susreću dvije žedne duše: Božansko Srce, koje žeđa za spasom jedne neumrle duše i jedna nevoljna ženica koja samo radi tjelesne žeđe dolazi na vodu prema nepoznatom strancu. Žena je na početku nepovjerljiva i hladna, te se čudi što Isus, koji je po rodu Židov, traži od nje vode. Treba znati da su Židovi i Samarjanci živjeli u vječitoj svađi.

Isus postupa sa ženom veoma obzirno i blago. Najprije zatraži od nje malo vode, zatim kao iskren liječnik koji je zabrinut za duševno zdravlje svog bolesnika, otkriva joj jadno stanje njezine duše.

Pet si muževa imala — reče joj — i koji s tobom sada živi nije tvoj muž". I tu, tako neugodnu istinu o njezinoj duši, izriče Božanski Liječnik duša bez ikakve gorčine, bez ponizivanja, bez prezira, a tako nježno i samilosno, da žena u jedan čas priznaje svoje grešno stanje i dobro vidi da pred njom stoji

poznavalac njezine nutrinje i veliki prorok. To je duboko potrese i smete. Obraćenje je započelo. Na prvi mah vješto ona odvraća svoje oko od tamnog ponora svoje savjesti i obraća ga prema nasuprotnoj gori Garizinu, gdje se još koče ostaci porušenog samarjanskog hrama, okreće govor od svoje grešnosti na prepirku o vjeri i zapıta Isusa, dali su njezini pređi Samarjani bili na pravom putu, kad su tu podigli hram i u njemu žrtvovali pravomu Bogu. „Ne," odgovara Isus, „jer spasenje dolazi od Židova." Nezadovoljna s takvim odgovorom, završuje Samarjanka: „Znam da će doći Mesija, koji će nam navijestiti sve." Reče joj Isus: „Ja sam, koji s tobom govorim." O dobrote Božanskoga Srca! Tako jasno nije se Isus očitovao ni Nikodemu, ni svojim učenicima, nego onako malo uvijeno; valjda takvu objavu još nije njihova vjera mogla podnijeti, ili je oni još nijesu bili dostojni. Ovdje pak govori Isus sasvim jasno: „Ja sam Mesija." Samarjanka, ta priprosta ženica, a sada već raskajana i razviđena pokornica, bolje je razumjela Mesijinu izjavu nego li najučeniji pretstavnici židovskog naroda; razumjela ju je i prihvatila čvrstom vjerom i žarkom ljubavlju. I ona će kod svoga naroda postati ono što je Gospodnji Preteča sv. Ivan Krstitelj bio kod Židova: Ona će biti kod Samarijanaca vjesnica Mesijina poslanja. Čitamo: „žena ostavi posudu i potrča u grad te svakomu kaza: Dođite i vidite čovjeka, koji mi kaza sve što učinih." Priznaje svoj dosadanji život. Jasno ispovijeda Kristovo Božanstvo. Pozivlje svoje sumješćane da se i oni o tome uvjere. Njezina je ljubav savršena. Pravo čudo Božje milosti. U jedan čas postaje ona ne samo vjesnica mesijanske Isusove službe nego i misijonarka ljubavi Presvetog Srca. Njezin je uspjeh sjajan: Sa-

marjanci daju Isusu na njezin poticaj najljepše svjedočanstvo, kakva nije nikada čuo od svojih sunarodnjaka: „Znamo da je on Spasitelj svijeta!" Divimo se dobroti Srca Isusova umorni i žedni primaknimo se i mi puni ljubavi Jakovljevu zdencu, gdje i nas čeka Božanski liječnik, da nam sa izvora života pruži napitak tako potreban za okrepu naše duše. Svetohranište, to je Jakovljev zdenac s kojeg nam govori Božansko Srce: „svaki koji pije od vode, koju ću mu ja dati, neće ožednjeti do vijeka. Nego voda koju ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život vječni." Pristupajmo često svetoj pričesti, tom izvoru života; ona će nas podržavati svježe i hrabre u borbi protiv zla; ona će rasplamtjeti u nama plamen Božje ljubavi. Sa oltara mi ćemo se povratiti svojoj obitelji, svojoj bližoj i daljnoj okolici i poput Samarjanke priveščemo Jakovljevu zdencu, naime, svetoj Pričesti sve žedne i umorne duše.

Primjer

Kad je bio zatočen Napoleon na otoku sv. Jelene, na godišnjicu njegove pobjede kod Austerlica nađoše nekoji da mu čestitaju taj najljepši dan u njegovu životu. "Ne — odvrati veliki vojskovođa — ni u Austerlic, ni druga mjesta mojih pobjeda ne sjećaju me najljepših dana u mojem životu: — Najljepši dan u mojem životu to je bio dan moje prve svete Pričesti."

14. MAGDALJENA

(Luk. VII, 36-50).

„Jedan Farizej zamoli Isusa da bi jeo s njime. I ušavši u kuću Farizejevu sjedne za stol".

Dva su razloga navela Isusa da se odazove pozivu Šimunovu: prvi da istoga Simona pouči o milo-

srđu; drugi da Magdaljenu oslobodi od sedam đavola, naime da joj oprosti grijehe i tako da je spasi. Čitamo: „I gle žena, koja je bila u gradu grešnica, doznavši da je On za stolom u kući Farizejevoj, donese posudicu alabastra s pomašću i stavši straga do nogu njegovih plačući stade suzama prati noge njegove i kosom glave svoje otirati i cjelivaše noge njegove i mazaše pomašću“.

Kako se jednostavno i vjerno pripovijeda događaj, koji je tako duboko ganuo Božansko Srce, a jednoj nesrećnici povratio željni mir srca. Pred Isusom, koji leži za stolom, klečeći žena svima poznata grešnica. Dragocjenom pomašću, kojom je mazala svoju kosu, maže sada Isusove noge, pa u pokajničkom uzbuđenju ne može ni riječi da progovori, nego gušeći se u plaču, vrelim suzama pere noge Isusove briše ih svojom kosom i obasiplje cjelovima. Što joj je do sada služilo za taštinu, upotrebljuje sada za pokoru.

A Isus? Čini se kao i da se ne obazire na čudnu ženu; ali nije tako: Spasitelju nije uzmakla ni jedna kretnja od svega toga posla. On prodire u dno njezine duše i pomaže joj da dovrši veliko djelo svoga obraćenja. Srce Isusovo, pravo „Utočišće pokajnicima“, učvršćuje vjeru, pojačava pouzdanje, zagrijava ljubav obraćenice. I kad je djelo obraćenja bilo gotovo, reče pokornici: „Vjera ti je tvoja pomogla“, a istodobno prišapne Simonu: „Otpušteni su joj mnogi grijesi, jer je mnogo ljubila“.

Jest Magdaljena je doista mnogo ljubila: ona je ognjem pokorničke ljubavi u jedan čas sažgala svoje grijehe. Ona će i u buduće mnogo ljubiti; otsada će vazda ići za svojim Učiteljem; slijediće Ga i na

Kalvariju; ona će biti prva na njegovu grobu; njoj će se uskrsnuli Isus prvoj ukazati i izreći njezino ime takvom milinom, kakve još nije čula ova zemlja. Ona će još dugih 30 godina provesti u pokori i promišljanju u Marsiljanskoj špilji i napuniti sve kršćanstvo mirisom svoje pokore i ljubavi kako je ono bila napunila Farizejevu kuću mirisom masti, te će za sve vijekove ostati uzorom pokorničke ljubavi. Sve to učini ljubav Božanskog Srca, to pravo „Utočište pokajnicima“.

Žalibože, mirisa ljubavi nije osjetio onaj Farizej. On se je, naprotiv, sablaznio i govorio u sebi: „Da je ovo prorok, znao bi, dakako, ko je i kakva je žena koja ga se dotiče, da je grešnica“. Uskogrudni čovjek nije razumio širine Božanskoga Srca ni njegove ljubavi, koja praštajući spasava, nije mogao prodrijeti u raskajano srce te, ne više javne grešnice, nego skrušene pokornice, koja već sada, i to pred njegovim očima, počinje popravljati dane sablazni.

Isus mirno, ali i odlučno, brani obraćenicu i svoje postupanje. „Uđoh u tvoju kuću — reče Farizeju, — vode mi nijesi dao, a ova suzama opra noge moje i svojom ih kosom otre. Cjelova mi nijesi dao, a ova, otkako uđe, ne presta cjelivati noge moje. Uljem mi nijesi pomazao glave, a ova pomašću pomaza noge moje“. Tu, tako krasnu pohvalu Magdaljeni, a ozbiljnu opomenu Farizeju, završi Isus odvažnom presudom: „Oprošteni su joj grijesi mnogi, jer je ljubila mnogo“. Jer gdje izobilova grijeh — reče sv. Pavao na drugom mjestu — izobilova i milosrđe“.

Bog mrzi grijeh, jer je grijeh najveća nesreća za čovjeka; grijeh je teret za dušu, on je otrov za srce. Bog mrzi grijeh, jer ljubi čovjeka, pa zato i grešnika želi osloboditi toga strašnoga tereta koji mu ogorčava

život i stavlja u pogibao spas duše. Isus hoće da i grešniku poda poljubac mira. To najbolje vidimo kod Petra, kod Preljubnice, kod Magdaljene, a i kod drugih grešnika. Magdaljena je duboko pala, ali se i uzdigla do najvišeg stepena promatranja i ljubavi i blizu se primakla Božanskom Srcu. Grešnici! ne zdvajajmo nikada: Srce Isusovo uvijek će biti najmilije „Utočište pokajnicima".

Primjer

Godine 1375 preminu na glasu svetosti dominikanka Anđela Baringmann. Ona se jednoga dana ovako molila Bogu: „Gospodine, spomeni se da si oprostio Magdaljeni sve njezine grijehe i da si je uzdigao na život promatranja. Gospodine, radi ljubavi, koja se je izlijevala na nju iz tvoga Srca i koja se sveđer razlijevala na one koje ljubiš, molim te, oprosti i meni moje grijehe i uzigni i mene, kao što si i nju na život promatranja. Zapiši moje ime u tvoje Srce". Nato joj Gospodin odgovori: „Ja ću te upisati u moje Srce, da uvijek tu boraviš" (Vie Spirituale, Sept. 1929, str. 596). Pokorničkim duhom Magdaljene primaknimo se i mi Srcu Isusovu, tom uvijek „otvorenom utočištu pokajnicima".

15. PETAR

(Mt. XXVI, 69-75).

Uspinjući se Isus sa svojim učenicima na goru Maslinsku govoraše im putem: „Svi ćete se ove noći sablazniti o mene, jer je pisano: udarit ću pastira i ovce će se stada razbjeći." Učenici ponikoše glavom osim Petra. I ako se svi sablazne o tebi — reče on — ja se neću nikada sablazniti. „Božanski Učitelj prekoravajući to preuzetno samopouzdanje svog učenika reče mu: „Zaista, zaista ti kažem, noćas prije nego pijetao zapijeva, tri puta ćeš me se odreći." A Petar kao da je htio i samog svog Učitelja utjerati u laž, i nevjerujući njegovu proročanstvu, drsko progovara: „Ako bi mi trebalo i umrijeti s tobom, neću te se odreći."

I eto ih na gori Maslinskoj. Isus ponovno opominje Petra i druge učenike da s njime bdiju i mole; jer je napast i teška kušnja blizu. Međutim oni i na ponovnu opomenu Isusovu ne mole; oni spavaju i spavaju baš onda, kad su se nalazili u najvećoj kušnji. Proročanstvo će se Isusovo brzo ispuniti.

Duševna pospanost — propust molitve, — preuzetnost duha: eto unutarnje priprave za pad. Petar spavaše; još manjka samo vanjska prigoda, koju će preuzetni učenik brzo potražiti, da postane krivokletnik. „Petar slijedi Isusa iz daleka." Iz puke radoznalosti ulazi on u kuću Kaifinu i tu se miješa s krvnim neprijateljima svoga Učitelja. Oni su već Isusa na smrt osudili, pa ga sada redom proklinju, ćuškaju i divljački zlostavljaju. I u takvo društvo sada ulazi jedan od najrevnijih Isusovih privrženika; jedan njegov učenik, svjedok njegove nauke i njegovih čudesa. Petar se pridružuje toj družbi ne da bi svog Učitelja obranio, već da ga se tri puta od straha odreče. „Neznam toga čovjeka" kune se; a zaboravlja da se pred nekoliko sata kleo da ga neće nikad ostaviti nego da će ga slijediti i u samu smrt.

O kako je u Srcu Isusovu baš u tom času bolno odjeknula ta kukavička kriva zakletva! Zar nema baš nikoga koji bi Ga u sudnici ili izvan sudnice branio? Pa ni oni koji su čuli njegovu nauku, koji su vidjeli

njegova čudesa? Pa niti prerevni učenik, koji se je prije kleo da Ga se neće odreći, makar trebalo s Njime poći i u samu smrt!

Sve to nije Isusa ni malo iznenadilo; sve je On unaprijed znao i prorekao. Janje Božje, koje je svojevoljno uzelo na se grijehe cijeloga svijeta, pripravno je da se sada na oltaru žrtvuje za spasenje svih, pa i onih, koji Ga sada ćuškaju, zlostavljaju ili Ga se odriču. Zbog crne nezahvalnosti „Satrveno Srce Isusovo", i sada samo prašta, samo ljubi i samo moli za svoje neprijatelje. Isus se i sada samo milo naokolo ogledava, kao da i očima, a ne samo srcem, traži nečiju dušu koja brzo treba Njegove pomoći. I pogled se Isusov zaustavi na Petru. Nije u tom pogledu oštar ukor, a još manje prezir; to je samilosni pogled Učitelja na nemarnog učenika, da ga sjeti njegove krivnje. I taj sami pogled osvijesti Petra i u njegovu srcu izazva tople suze kajanja i ljubavi „i izišavši Petar zaplaka gorko".

Bile su to doista suze pokajnice, koje su se pomoću Kristove milosti brzo prometnule u suze ljubavi. Što je Isus rekao za Magdaljenu: „Oprostilo joj se mnogo, jer je ljubila mnogo", to vrijedi i za Petra; i njemu se je mnogo oprostilo, jer je mnogo ljubio. Petar postaje od niskog odmetnika skrušen Kristov pokornik i njegov vatren pobornik. Božanski će Učitelj dati svome učeniku obilno prigode da popravi učinjeno zlo. On će za njegovo trojako zatajanje tražiti trojako priznanje ljubavi. „Petre ljubiš li mene?", kazaće mu Isus, a Petar će ponizno odgovoriti: „Gospodine ti znaš da te ljubim". I to će učitelju biti dovoljno da se za svog učenika sam osobno pomoli, da ne bi njegova vjera nikada više smalaksala a ljubav ohladnjela; pa će mu kasnije povjeriti i svoju crkvu, i Petar će izvrsno izvršiti svoju zadaću. On će pred predstavnicima židovskog naroda, a kasnije i pred cijelim svijetom, riječju i primjerom, a napokon i svojom mučeničkom smrću, hrabro posvjedočiti svoju ljubav prema svome Učitelju.

Grešnici, ma koliko duboko pali, ne zaboravimo nikada da ćemo u Božanskom Srcu Isusovu uvijek naći „Otvoreno utočište pakajnicima." Isus nas uvijek samilosno pogledava, pa i onda kad smo duboko pali i teško sagriješili. Dao Bog da se tada i naš pogled susretne pogledom Božanskoga Srca; da se i našem oku zacakli suza pokajnica.

Primjer

Među obećanjima, što ih je Presveto Srce dalo svetoj Margareti čita se i ovo: „Gdje god se bude izložila i štovala slika mojeg Božanskog Srca, obilno ću izliti blagoslov i milosti svake ruke; osobito ću s njime ganuti bešćutna srca ljudi. I koji god bude nosio na srcu takvu sliku, u njegovu ću srcu uspiriti svoju čistu ljubav i uništiti neuredna nagnuća i svima ga milostima napuniti." Isusovo se Srce nije promijenilo; kao što je samilosnim okom pogledao Petra, tako gleda sada i nas. Pođimo ususret pogledu Božanskog Srca. Taj će nas pogled usrećiti.

16. JUDA

(Mt. 26, Mark. 14, Luk. 22, Iv. 12.)

S Judom izdajnikom iscrpio je Isus svu svoju dobrotu i svu svoju ljubav. Ako ni Isus nije uspio da ga obrati, bio je kriv sam Juda, jer se nije poput Petra i Magdaljene utekao „Utočištu pokajnika" nego

se do konca tvrdokorno opirao ljubavi Božanskog Srca.

Isus je između ostalih izabrao za apostola u službu i Judu, premda nije vidio ni prostodušnosti Natanaelove ni revnosti Petrove, ni ljubavi Ivanove. Juda je imao rijetku sreću, da tri pune godine prati na putu svog Učitelja; da gleda Njegova čudesa, da sluša Njegovu nauku i da se divi Njegovoj moći i mudrosti; imao je posebnu milost, da iz blizine, poput Ivana, osjeti svu nježnost ljubav Božanskog Srca. Pored ostalih odlikovao je Isus Judu time, da mu je povjerio siromašnu blagajnicu dvanaestorice, upućujući ga da se ne priljubi novcu nego siromasima dijeli milostinju.

Na žalost Juda je već u kući Lazarevoj pokazao da se ne drži mnogo Učiteljevih naputa. Kad je Marija pomazala glavu Isusovu, Juda mrmlje, jer da se mast može prodati, a dobiveni novac dati tobože siromasima. Juda je tako govorio, ne jer je ljubio siromahe, nego jer je bio lakom i kradljivac. On je došao do toga, da je skovao urotu da za novac preda svog Učitelja njegovim neprijateljima. Isus sve to dobro zna, ali ipak šuti. Tek u posljednji čas daje Judi razumjeti da zna njegove misli, ne bi li se pokajao. Pa i tada čini to Isus tako obzirno da osim Jude nije niko drugi mogao razumjeti, što Isus zapravo misli; jer kad su svi Apostoli, napose Petar, molili Isusa da prokaže izdajnika, Isus po Ivanu odgovara Petru: „Onaj je komu ja dam umočeni zalogaj. I umočivši zalogaj, dade ga Judi“ (Iv. 13, 26). To su vidjeli Samo Petar i Ivan. To obzirno postupanje pružalo je Judi prigodu za častan uzmak. Ali već je đavao unišao u njega i utvrdio lakomog učenika u groznoj nakani. Tekar

sada otpušta blagi Učitelj nevjernog učenika od svoje družbe, govoreći mu mirno i dostojanstveno. „Što činiš, čini brzo“. A sveti Ivan piše (Iv. XIII, 28-30) da niko od onih koji su bili za stolom, nije razumio zašto to reče. Neki su mislili zato što u Jude bijaše kesa, te da mu reče: kupi što nam treba za blagdan ili pak da dade što siromasima. Uzevši zalogaj, odmah iziđe. A bila je noć. Doista u srcu Judinu bijaše crna noć kada takvom Učitelju sprema takvo izdajstvo.

O kako se je — da po ljudsku govorimo — moralo smutiti u taj čas Srce Isusovo! Apostol, kojeg je On sam izabrao, koji je pune tri godine slušao Njegovu nauku, vidio Njegove primjere, Njegova čudesa, Njegovu ljubav; taj ledeni i škrtošću zavedeni čovjek postojano zatvara svoje srce toplini Božanskog Srca i uza sve svijetlo zatumara u crnu noć najnižeg izdajstva. O neshvatljive ljudske zlobe! Kako duboko može da padne onaj koji zlobno odbija od sebe tako svijetle i tako žarke zrake, kojima je Božansko Srce obasipalo nesretnog učenika.

Ali ni sada nije se Božansko Srce potpuno raskrstilo od Jude. Lakomošću zavedeni učenik kreće na čelu čete da joj izda svog Učitelja, a Učitelj mirno ide u susret svome učeniku, pripravan da mu se preda i da umre za njega. Juda upozoruje vodnika čete: „Onoga koga ja poljubim on je, svežite ga“; a Isus mirno prima izdajnički poljubac i još mirnije progovara Judi: „Prijatelju čemu si došao? Judo, zar cijelovom izdaješ Sina Čovječjega“? Kad ni taj najzadnji nasrtaj ljubavi Božanskog Srca nije osvijestio nesretnog učenika, „u kojegje đavao ušao“, tek sada pripušta ga Isus njegovoj sudbini, pa ako je Juda svršio očajnički obješen na drvu, bez sumnje je bio tome sam kriv.

Grešnici! ma kako duboko pali pa makar i izdajnički Judin poljubac utisnuli u lice Božje, makar bili naši grijesi još ružniji od Judina, nikada ne izgubimo ufanja. I za nas imade oprosta dogod se svojevoljno ne sunovratimo u ponor očajnosti. Bježimo od putova Judinih; osobito mi, koji živimo u blizini Božanskog Srca. Srce Isusovo ostaće uvijek za sve grešnike „otvoreno Utočište pokajnicima“.

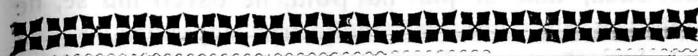
Primjer

Očajničkom Judinom smrću svršili su svi oni koji su se zlobno i svijesno opirali Kristu; koji su riječju, perom i djelima progonili Krista, njegovu Crkvu i njegove sljedbenike. A to su istaknuti progonitelji kršćanstva kao Kaifa, Herod, Neron, Decije, Dioklecijan, Julijan Odmetnik i drugi; nadalje svi bijesni heretici kao Luter, Volter, Zola i uopće svi oni nesretnici, koji se svijesno i zlobno kao i Farizeji protive Duhu Svetomu; koji se protive Božjoj istini i ljubavi Presv. Srca. Takovi sa svojom zlobom, opakošću i nevjerstvom u Božje lice utiskuju Judin izdajnički poljubac. Sažaljujmo ih.

Isus blaga i ponizna Srca

a) BLAGOST I KROTKOST Srca Isusova u Njegovoj nauci i njegovim primjerima;
b) MEĐU DJECOM: „zagrlivši ih metaše na njih ruke, te ih blagoslovi“ (Mark. X, 16);
c) PLAČE: nad mrtvim prijateljem Lazarom (Iv. XI); nad svetim gradom Jerusolimom (Luk. XIX);
d) PONIZNOST SRCA ISUSOVA u životu i na smrti. „Poništi sama sebe uzevši oblik sluge postavši poslušan sve do smrti križa“.

17. BLAGOST I KROTKOST SRCA ISUSOVA

„Naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem“, rekao je naš Spasitelj, i to sasvim pravo. Poniznost, krotkost i blagost značajne su kreposti Božanskoga Srca. Isus je krotak i blag u mislima, u riječima, u djelima, u svemu. Svagdje i sa svima; u svakom svojem nastupu, u veselju i u boli; Njegovo Srce samo ljubi, i zato svakoga mirno i sa ljubavlju podnosi; svakome prašta, svakome čini samo dobro.

Isus je najveći Učitelj blagosti. Svim bijednicima preporuča Isus ustrpljivost; jer će si sačuvati mir srca i osigurati zaštitu Božju. Krotkima obećava da će posjedovati zemlju, t. j. da će zavladati srcima ljudskim. Gladnima pravde obećava duševnu zasićenost; milosrdnima obećava milosrđe. Onima koji su čista srca obećava da će već na ovome svijetu Boga vidjeti po milosti, proćutjeti, naime Njegovu ljubav; a na drugome svijetu uživati Ga u slavi. U jednu riječ: blagi Učitelj obećava svima progonjenima radi pravde dragocjene darove Duha Svetoga: naime mir Božji usred borbe; ljubav usred progonstva; veselje usred trpljenja; a to su baš najljepše odlike sinova Božjih na ovoj zemlji; odlike koje se nalaze u blagom i krotkom srcu, te su — kako govori sv. Franjo Saleški — cvijet kršćanske ljubavi.

Blagi Učitelj, koji je samo praštao, ljubio, ovako nas je učio blagosti: Nemojte suditi i nećete biti suđeni.“ Pomiri se sa svojim protivnikom prije nego dođeš

do suda, dok si još na putu; ne osveti mu se, ne opiri se zlu zlim, već radije trpi nepravicu. Ko te udari po desnom obrazu pruži mu i lijevi. Ko hoće da ti uzme košulju, podaj mu i kabanicu“ (Mt. V). Sve dakle žrtvovati za mir, za dobro, za ljubav. A tako nešto ljubi majka koja je uvijek pripravna, da se žrtvuje za svoje dijete do skrajnih granica.

Naš Gospodin je i na djelu uzor blagosti i krotkosti. „Naučite se od mene — kaže nam — jer sam ja krotak i ponizan u Srcu“. (Mt. XI, 29). Blagi Učitelj sa svima najljepše postupa. Nikada Mu se nije izmakla oštrija riječ iz ustiju, nikada Mu nije srdžba zavladala u Srcu i uznemirila Ga. Svoje učenike, koji su bili neuki i slavični, uvijek mirno i ljubazno poučava. On će tako ono dvanaest ribara usposobiti za uzvišenu službu Evanđelja. On će ih jednom poslati kao jaganjce među vukove da te vukove okrenu svojom blagošću u tihe jaganjce. Kao što znamo, oni su to doista i postigli.

Veoma blago postupa Isus sa prostim narodom, a još blaže sa bolesnicima i svakovrsnim nevoljnicima koji su ga svagdje pritiskivali; On ih sve tješi, uči i liječi. I s Farizejima, kao i sa svim svojim protivnicima, Isus postupa najobzirnije. Blagi Učitelj brani pred narodom njihov ugled i mirno im se uklanja dok ne dođe Njegov čas da im se preda u ruke. Isto tako blago postupa s momkom koji Ga je trisnuo, s Kaifom, s Pilatom, s Herodom, s krivnicima koji su Ga na križ raspeli, sa svećenicima koji su Mu se izrugivali. Napokon se Janje Božje žrtvuje za nas na križu, a da nije otvorilo usta svojih. Raspeti Isus svima prašta, za sve se moli, za sve se žrtvuje, za sve umire. To je vršak blagosti i ljubavi Božanskoga Srca.

O, kako je i nama potrebita krotkost i blagost, da možemo ostati mirni u svagdanjim poslovima s bližnjim. Mi smo previše nemirni, neustrpljivi i srditi; i zato u općenju s bližnjim više rušimo nego li gradimo. Teško nam je mirno podnijeti nepravdu i koje poniženje. I zato se srdimo na sebe i na druge; kidamo veze ljubavi, rušimo mir, sijemo razdor i neslogu.

Nije to u redu. Istjerati nam je iz srca samoljublje, koje traži samo sebe; obuzdati nam je srdžbu koja nas podjaruje na prkos i osvetu, pa i umiriti nam je to nemirno srce i staviti ga u službu ljubavi. Podnositi, opraštati, žrtvovati se do skrajnih granica. Ljubiti i samo ljubiti. Uza sve razlike naravi i protivnosti s bližnjim radi zemaljskih posala i koristi ipak treba da sa svima živimo u miru: tà svi smo na svijetu potekli od istih praroditelja, svi smo djeca jednoga Boga koji je sve stvorio, a sa svim kršćanima braća smo u Kristu. Bez međusobne strpljivosti i ljubavi, bez krotkosti i blagosti nema ni govora o miru. Promatrajmo tu krepost u Božanskom Srcu. Isprosimo je od Njega. A zato često molimo Zlatnu Krunicu Presvetog Srca: Isuse blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu Tvome!

Primjer

Pravi i savršeni uzor Kristove blagosti bio je sveti Franjo Saleški. Što su ga ljudi više progonili, to je on bio mirniji i ljubezniji. Bio je neobično miran i usred borbe, ljubezan i usred ogorčenosti. Svetac sam to priznaje: „Toliko protivnosti i zapletnjačkih progonstava, koja me od nekoga vremena stižu, donose mi tako sladak i ugodan mir, da se to ničim ne mo-

že usporediti; niti ko može poremetiti mir mojega srca . . . To je za me znak da je blizu moje sjedinjenje s Bogom, a to je moja najveća želja." Takva je bila i njegova duhovna kćerka sveta Franka Šantal. Ona je bila sasvim mirna u svemu, što se oko nje zbivalo, a tolike protivnosti i teškoće ne mogu je smesti. Prema drugima je bila uvijek ljubezna i mila, da je bila milota slušati je i s njome živjeti. Ona je tu lijepu krepost, kako sama kaže, naučila od svog nebeskog Učitelja.

18. MEĐU DJECOM

(Mark. X, 13-16).

Sigurno su dobre majke poznavale dobrotu i blagost Isusovu, kad su mu „donosile djecu da ih se dotakne"; a i dobra djeca bez sumnje su od prije poznavala Blagog Učitelja, kad se željna Njegova milovanja, silom trgahu iz ruku, a možda i iz naručja majčina da poteku k Isusu. I pravo; Isus bi djecu raskriljenim rukama dočekao, ljubeznim ih posmjehom primao i nježnom ljubavlju grlio. Gdjekoga bi štošta zapitao, gdjekome štogod rekao, a na koncu svakoga blagoslovio.

A što je Isus ljubio u toj djeci? Ljubio je njihovu prostodušnost, njihovu bezazlenost, a osobito njihovu nevinost. Dijete još ne osjeća nereda u svojim udovima, ne podržava spomen uvreda u svojoj pameti, ni spomen mržnje u svom srcu. Ono jednako ide rado u susret majci koja ga je išibala kao i neprijatelju koji ga je krivim okom pogledao. Da mu je majka i najsiromašnije odjevena, ipak dijete voli nju nego kraljicu koja se sva sjaji u svili i zlatu. Dijete ne zna za raskoš, ne hlepi za čašću, ne pretvara se niti mrzi. Ko ne voli tu dječju bezazlenost, taj ostatak prve ljepote naših

praroditelja prije grijeha? A kako da Isusu ne budu mila ta svojstva, koja tako vjerno odrazuju dobrotu Njegova Srca? „Takovih je — reče Isus — kraljevstvo nebesko". U djeci dakle ljubi Isus čistu dušu, nevinost i bezazlenost njihove dobi.

Nijesu toga razumjeli Apostoli. Oni su bili zabrinuti za svoga umornog Učitelja pa su „branili onima koji su djecu donosili. A kad to viđe Isus, ne bi Mu milo, pa im reče: „Pustite djecu neka dolaze k meni, jer je takovih kraljevstvo nebesko". Koji ganutljivi prizor, kada sama nevinost Isus Krist, privija svome Srcu čistu i nevinu djecu!

Žalibože ni Apostoli nijesu shvatili tu Isusovu ljubav; nijesu još bili bezazleni kao djeca: Oni se pravdaju, koji će između njih biti veći u kraljevstvu nebeskom. A Isus, uprvši prstom u djecu, govori im: „Ako se ne obratite i ne budete kao djeca, nećete unići u kraljevstvo nebesko". Ali to nije rečeno samo Apostolima nego i svim onima kojima je lakomost, pohlepa za čašću, niska zavist, prevejana lukavost i i druge strasti pomutile razum i srce, te ne vide, kako nedolično gramzenje za visokim službama i natjecanje za visokim mjestima često vodi u ponor grijeha. Takvi neće ući u kraljevstvo Kristovo, kao što nije ušao Lucifer, Juda i drugi, koji se ne drže gornje Kristove nauke.

Ako ne budete kao i djeca. „to vrijedi i za nas". Mi smo doista po krštenju postali djeca Božja; ali taj sakramenat nije u nama iskorjenio klicu zla, koja u nama neprestano rađa plodovima oholosti, lakomosti, mržnje, zavisti i neobuzdane požude. Te klice zla valja neprestano obrezavati nožem mrtvenja. Jedino tako bićemo kao djeca i sačuvaćemo čisto srce i be-

zazleno srce koje je tako milo Božanskom Srcu. Uvijek moramo ostati Božja djeca, ne djeca po godinama nego po duhu, po milosti, uvijek ponizni, bezazleni, prostodušni: prava djeca nebeskoga Oca koja mu se u svim potrebama utječu s djetinjim pouzdanjem. I tada će nas zavoljeti Božansko Srce. Ali dok ostajemo sami Božja djeca po duhu, treba da vodimo k Srcu Isusovu nejaku djecu po tijelu. Papa Pijo X otvorio je nevinoj djeci Svetohranište, to jest naredio da se rano već od prve dobi razuma često pričešćuju. Tako su mališi već u cvatu svoje duševne ljepote, prije nego li im strast pomuti srce, pripušteni čistom zagrljaju Božanskog Srca. Vodimo ih što više i što češće k Isusu, ljubitelju nevinosti. Ne branimo im kao Apostoli koji još nijesu razumijevali dobrotu Božanskog Srca. Spasitelj imade potpuno pravo na djecu. Jedini On može ih potpuno usrećiti u vremenu i u vječnosti. „Pustite djecu neka dođe k meni, jer je takovih kraljevstvo nebesko."

Primjer

U crkvi sv. Terezije u Lisyeu, (čitaj: Lizjeu) na gornjem luku pri ulazu u kapelicu, u kojem se čuva tijelo svetice, vidi se krasna slika: Isus okružen od svojih učenika, prstom upire na maleno dijete, koje pred njim stoji, te učenicima, koji su se pravdali koji će između njih biti veći u kraljevstvu nebeskom, progovara: „Ko se bude ponizio kao ovo dijete, taj je veći u kraljevstvu nebeskom." Očito se pod tim dijetetom tu naslikanim, razumijeva sveta Terezija koja je u svomu životu uvijek išla putem posvemašnjega duševnoga djetinstva; putem najveće prostodušnosti, bezazlenosti i djetinjeg pouzdanja u nebeskog Oca.

I njoj kao da istočni grijeh nije ostavio svoga vidljivog traga. Ona se je uvijek smatrala najsigurnijom pod okriljem Božanskoga Srca. To je Mala Terezija, kako je ona samu sebe najvoljela nazivati, postigla slijedeći u svemu nauku svog nebeskog Učitelja: „ako ne budete kao djeca nećete unići u kraljevstvo nebesko".

19. ISUS PLAČE

Iv., XI 1-35, Luk. XIX, 41).

Kako je Isus bio Srca milostiva, to je više puta zaplakao nad ljudskom bijedom. Evanđelje nam propovijeda, kako je Isus dva puta plakao. On zaplače pri smrti Lazarevoj; zaplače također nad svetim gradom Jerusolimom. Suze Božanskog Srca su tako važne, da im valja promotriti izvor i zamašaj.

Strašna nesreća zateče kuću Lazarevu: umrije glavar obitelji, sam Lazar. Sestre njegove Marija i Marta gorko proplakaše. Mnogi prijatelji došli su da ih tješe, a između njih dođe i sam Isus, „koji je ljubio Mariju, Martu i Lazara". Kad viđe Isus da sestre plaču, da plaču i Židovi, i On se u Srcu potrese i zaplaka. Suze svoje pomiješa sa suzama prisutnika, napose sa suzama dviju sestara, plačući s plačućima u njihovoj tuzi i žalosti. Suze Isusove, suze su samilosti i ljubavi.

Kao što je Isus plakao nad mrtvim prijateljem, tako On i sada plače nad otvrdnutim grešnikom koji teškim snom spava u smrtnom grijehu te je u pogibli da za uvijek propane, ako se na vrijeme ne probudi iz toga stanja. Isus plače nad tolikim duševnim bolesnicima i mrtvacima koji brzo trebaju Njegove pomoći. Kao što su Marija i Marta žurno pozvale Isusa da im ozdravi brata, tako i mi pozovimo i dove-

dimo Isusa do smrtne postelje tolikih nevoljnika; samo Njegove suze, Njegova moć i ljubav može im povratiti žuđeno zdravlje duše, a možda i tijela.

Inače, plačimo i mi nad svojim i nad tuđim grijesima. I onako živimo u dolini suza što no je iskopa istočni grijeh i naši osobni grijesi.

Prolivene suze nek budu u prvom redu suze pokajnice, koje će nam isprati mrlje grijeha, a tada će se te suze pretvoriti u izvor viših duševnih radosti. „Vi ćete plakati — kaže nam Isus (Iv. XVI, 20) — i jaukati, a svijet će se radovati, vi ćete se žalostiti, ali će se vaša žalost preokrenuti u radost". Borba i pobjeda, žrtva i nagrada, žalost i radost, suze i veselje: sve je to obično u ovom životu povezano među sobom tako, da jedno slijedi drugoga. Ali potpuna pobjeda i nagrada slijediće tek na drugome svijetu u nepromjenljivom vječnom blaženstvu. Dakle zaljevajmo suzama ovo polje borbe i pokore na ovoj zemlji da jednom uberemo plodove vječnog života u raju.

Još je jednom Isus plakao: „Kad se Isus približi i ugleda grad zaplaka nad njim govoreći: kad bi ti upoznao barem ovaj dan tvoj što je za mir tvoj, ali je sada sakriveno od očiju tvojih! Jer će doći dani i okružiće te neprijatelji tvoji opkopom, i opkoliće te i pritisnuti odasvuda i o zemlju lupiće tobom i djecom tvojom, koja su u tebi, jer nisi upoznao vremena pohođenja svoga". (Iv. XIX, 41-44).

Božansko se Srce zgraža nad predviđenom sudbinom svetog grada Jerusolima i njegova velikoga hrama, toga sjajnoga spomenika židovske vjere i kulture, te plače. Nebeski je otac baš u židovskoj, Isusovoj domovini uredio krasan vinograd (Mt. XXI, 33-44), zasadio ga lozom, dao ga je u zakup Abramu i njegovim potomcima, Izraelskomu narodu. Kroz duga je vremena slao sluge svoje proroke i druge svete muževe da od tog vinograda sakupe roda. Ali „vinogradari pohvatavši sluge njegove, jednoga izbiše, jednoga ubiše, a jednoga kamenjem sasuše". Napokon im šalje Sina svoga, davno obećavanoga Mesiju, Krista Gospodina. On je kod „izabranoga naroda", najsjajnijim čudesima potvrdio svoje Božansko poslanje. On je ozdravljivao njegove bolesnike, čistio njegove gubavce, dizao njegove mrtve. Ali izabrani narod i njegovi vođe ga „uhvatiše, isturiše iz vinograda i ubiše". Ti vođe — da ne govorimo u priči — spremaju sada svome Mesiji Golgotu. Na tako crnu nezahvalnost zgraža se Božansko Srce. „A koliko puta htjedoh sakupiti sinove tvoje, kao što kokoš sakuplja piliće svoje, i nijesi htio. Eto ostaviće se kuća tvoja pusta." Radi te neizbježive kazne svoga „izabranoga naroda" zaplaka Isus. Ali Božansko Srce i dalje plače radi tolikih drugih naroda koji poput Židovskoga ne spoznaše „vremena pohoda" Njegova; koji ne izvršiše zadaću od Boga im određenu, koji odpadoše od svete vjere i ugrezoše u razne poroke. Ne plače li možda Isus i radi našega naroda? Je li naš narod i sada predziđe kršćanstva? Je li On i dandanas pripravan i sposoban, da svoje kršćansko uvjerenje brani, ne kao u prošlosti junačkom desnicom na bojnom polju, nego mačem žive vjere u životu? Sumnjamo. Na žalost bezbožna je psovka zarazila najšire slojeve našega naroda. U mnogim krajevima raskoš, pijanstvo, nečedni način odijevanja i drugi se još gori poroci šire, lažne nauke drmaju i samim temeljima društvenog poretka. Gradi se kuća, ali bez Boga. Radi tolike nemarnosti sinova svojih krvavi Božansko Srce. „Jeru-

solime, Jerusolime; — vapio je Jeremija — obrati se Gospodinu Bogu svome". Tako se može vapiti i našem narodu.

Primjer

Nije još bilo prošlo ni četrdeset godina da je bio Isus prorekao groznu sudbinu Jerusolima, kad li iznenada, baš u vrijeme židovskoga Vazma, kad se je bilo sjatilo silno mnoštvo naroda, i rimski vojskovođa Vespazijan opkoli sa svih strana silnom vojskom glavni grad židovskoga naroda Jerusolim. Ta je opsada trajala preko dvije godine. U gradu uzmanjka svega, osobito hrane. Ljudi na hrpe padahu mrtvi od glada. Čak su majke djecu jele. Koji bi u očaju pokušali pobjeći iz grada, bili su od rimskih vojnika koje posječeni koje na križ propeti; a tih je bilo do 50 tisuća. Napokon bi grad od Tita osvojen i sa zemljom sravnan, hram zapaljen, stanovnici djelom poubijani dijelom prodani u ropstvo.

Doista strašna sudbina „izabranoga naroda", nad kojim bijaše plakalo Božansko Srce. Ali ne zaboravimo, da su baš ocevi tih nesretnika prije tridesetak godina vikali ispred Pilata: „Krv Njegova na nas i za djecu našu." I ta krv, ne krv spasa nego strašne kazne, pala je na njih i na njihovu nesretnu djecu.

20. PONIZNOST SRCA ISUSOVA

Poniznost, ta osobito draga krepost Srca Isusova, postojana je pratilica Njegove blagosti. „Poniznost i blagost — veli sv. Bernard — dvije su nerazdružive sestre, tjelesno sjedinjene u Onome koji je za sebe rekao: „Naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem". „Isus se je ponizio, kaže sv. Pavao, do te

mjere da se je zaodio obličjem sluge. Rodi se u špilji od najsiromašnije Djevice, a umro je na križu proklet od židovskih vlasti. Gotovo cijeli svoj život je sproveo u nazaretskoj radionici kao prosti radnik. Živio je tako skromno, da Ga ni njegovi sumješćani nijesu poznavali nego kao sina drvodjelje Josipa. Kad se je kasnije u svom rodnom mjestu očitovao kao Božji Pomazanik, kao Mesija, Nazarećani Ga prezirno otjeraše iz svoga grada. Svoje misijsko djelovanje započe s činom najdubljeg poniženja naime dade: se kao svaki drugi grešnik krstiti krštenjem pokore.

Za svoje učenike i Apostole izabire Spasitelj nekoliko siromašnih ribara i ratara i po kojeg carinika. Najrađe se druži s prostim ljudima, sa siromasima, s bijednicima svake ruke, pa i „grešnicima", te svih uči na Gori Blaženstva.

Dobri Učitelj govori uvijek prosto i jednostavno; govori u pričama da ga svako može razumijeti. Uči u Sinagogama i u Hramu; ali prema potrebi njegova je učiteljska stolica i lađa Petrova i tvrdi kamen i uopće svako mjesto gdje ima ljudi dobre volje koji trebaju Njegove pomoći.

Naš Spasitelj nema ni kuće ni kućišta; On se uzdržava milodarima. Kad Ga neko pozivlje da „jede hljeb", on se zahvalno odazivlje pozivu i sjeda na posljednje mjesto. Uči ljude kad budu pozvani na gozbu da ne biraju začelja, da ne bi bio pozvan koji časniji od njih, pak bi morali s poniženjem ustupiti mu mjesto, jer „Ko se podiže, biće ponižen, a ko se ponizuje biće uzvišen". Isus zazire od svake vanjske počasti. Onima koje je čudesnim načinom ozdravio najstrože zabranjuje da o čudu dalje govore. Kad ga ono pet hiljada ljudi, koje je čudesnim načinom na-

hranio u pustinji, htjedoše izvikati za kralja, Isus im vješto umakne i sakri se u pusto mjesto: „Otiđe u goru sam“ (Iv. VI 15). Samo jedan put si je dopustio malo slavlje, a to je bilo pri njegovu svečanom ulazu u Jerusolim. Tada „mnogo ljudi prostriješe haljine po putu, a drugi rezahu granje i prostirahu po putu. A svijet koji je išao pred njim i za njim vikaše: „Hosana Sinu Davidovu, blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!“ (Mt. XXI, 8-9). Ali i tada sjede na prosto magare da se ispune riječi proroka: „Kažite kćeri Sionskoj, evo kralj tvoj dolazi k tebi. Ponizan jaše na magarici“ (Mt. XX, 5).

Napokon se je Isus najdublje, ponizio u svojoj muci. Sina Božjega, koji je svima činio samo dobro, osudiše svi sudovi: Sud učitelja zakona proglasi njegovu nauku krivom; sud vrhovnog svećenika proglasi Ga bogohulcem; sud Velikog Vijeća osudi zaradi psosti na smrt: Sud Herova proglasi Ga luđakom; sud rimskog namjesnika proglasi Ga buntovnikom; sveopći sud cijelog naroda zapostavi Ga Barabi; njegovi Ga učenici ostaviše; Petar Ga se svečano tri puta odreče; razapet je između dva razbojnika kao njihov vođa. Nije još dosta. Spram tog „pogaženog crvka“ (Izaija) i sada nekažnjeno lete strijelice ruga i prezira. Isus se ni najmanje ne brani; pače pred očima svijeta izgleda da je On to, kao raskrinkani varalica zaslužio, te da Ga je napokon stigla zaslužena kazna. Doista Sin Božji „ponizi sam sebe sve do smrti, a do smrti križa.“

Valjda je dakle poniznost srca velika krepost, kad ju je Isus toliko zavolio. I tu tako lijepu i potrebnu krepost naučićemo od Božanskoga Srca koje nama svima s pravom govori: „Naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem“. „Srce Isusovo želi da

se držimo nisko i da budemo maleni u svojim očima da uzmognemo rasti u Njegovima. Ono hoće da budemo nijemi na govor samoljublja, jer je to zapreka čistoj ljubavi. Ako se hoće biti sav Božji, ne smije se u ničem biti svoj.“ Nauka je to učenice Srca Isusova svete Margarete.

Primjer

U životu svetog Franje Saleskoga se čita da je sveti utemeljitelj Reda Pohoda Marijina one svoje kćeri, koje su samo strogo vršile pravila Reda, zvao kćerima evanđelja; naprotiv one, koje su nastojale da se poniznošću što više upriliče Srcu Isusovu, zvao je kćerima presvetog Srca. Jedna od takvih njegovih duhovnih kćeri bila je sveta Margareta Alakok, koja je samu sebe smatrala najgorom u samostanu. „Ne varajte se na meni — piše ona jednoj sestri — jer da vam pravo kažem, ja sam klupko svih mogućih slaboća; nemoćna da učinim bilo koje dobro, najnedostojnija Božjih milosti“. A na drugom mjestu piše: „Držim da nećete bolje omiliti Srcu Božjemu, nego ako budete blaga i ponizna; ali takvom poniznošću, kojom ćete se svakomu rado podvrgavati i kojom ćete šuteći podnositi male protivnosti i poniženja koja vas stignu; veselo i rado, ne ispričavajući se i ne tužeći sveđer misleći da još i gore zaslužujete. Milo se vladajte prema onima koji vas ponizuju; smatrajte ih svojim velikim dobrotvorima. Tako ćete osvojiti Srce Našega Gospodina“. Poniznošću Ga je doista osvojila i naša Svetica.

Euharistijsko Srce Isusovo

a) Oporuka Božanskog Srca: presv. Euharistija;
b) Trpeza Božanskoga Srca: sveta Pričest.
c) Žrtvovano Janje Božje.
d) Svojima donosi „spasenje i mir“ (liturg. molitva);
e) Javlja se Tomi.

21. OPORUKA BOŽANSKOGA SRCA

Kao što ljubezni otac sakuplja oko svoje smrtne postelje svoju djecu da im dade posljednje naputke i da im podijeli baštinu i da po mogućnosti svakomu napose sam svojom rukom udijeli i po koji dar, koji će djecu sjećati ljubavi njihovog roditelja, isto tako i naš Božanski Spasitelj uoči svoje muke s nekom osobitom ljubavlju sakuplja oko sebe svoje učenike, ne samo da s njima blaguje Vazam već da im oporučno ostavi najveći dar svoga Božanskoga Srca. A koji je taj dar? Samo slušajte.

„Isus uoči dana, kad je bio mučen, uzme kruh u svoje svete i blagoslovljene ruke, i podigav oči na nebo, tebi Bogu Ocu svemogućemu, i tebi hvalu podav, blagoslovi, prelomi i dade učenicima svojima govoreći: primite i jedite od ovoga svi, ovo je tijelo moje. Na isti način iza večere, uzev u svoje svete i časne ruke tu presjajnu čašu i hvalu podav, blagoslovi i dade učenicima svojim govoreći: primite i pijte iz nje svi, ovo je kalež moje krvi novoga Zavjeta, tajna vjere, koji će se za vas i za mnoge proliti za oproštenje grijeha. I kad budete ovo učinili, činite to na moj spomen“ (Kanon mise). I tako smo mi došli u posjed presv. Euharistije, toga najvećega očitovanja ljubavi Božanskoga Srca. Euharistija je najveći Božji dar, najveće čudo Božje moći, najveći znak Božje ljubavi i Božje Mudrosti.

Kao što je Bog Otac svemogućom riječi „neka bude“ stvorio nebo i zemlju, tako i naš Spasitelj jednom, ne manje svemogućom riječi: Ovo je Tijelo moje, ovo je Krv moja, pretvorio je kruh u Svoje Tijelo a vino u Svoju Krv. Presv. Euharistija puno je veće djelo stvaranja nego li cijeli svemir: jer u svemiru Bog je stvorio nešto što je ispod njega; dok u Euharistiji Isus od dana do dana nekako iscrpljuje svoju moć, kad doista najčudnijim načinom ponovno sebe obnavlja i stvara.

Euharistija je također djelo najveće Božje ljubavi. Isus Bog u Euharistiji pod prilikama kruha i vina daje našim dušama samoga sebe za hranu. A što nam je mogao više dati? Euharistija najveći je dar Božanskoga Srca; ona je najveće čudo njegove ljubavi.

Euharistija je napokon najsjajnije djelo Božje mudrosti. Može li se doista promisliti i što prostije i jednostavnije, ali ujedno uzvišenije i božanstvenije, od Euharistije u kojoj se pod prilikama kruha i vina pravo, stvarno i bitno nalazi sama druga Božanska Osoba Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek, sa svojom dušom i sa svojim tijelom, sa svojom moći i sa svojom ljubavlju? I da se pod tim tajanstvenim prilikama na čudesni način obnavlja na našim oltarima da bude dnevna hrana dušama našim i poputbina naša u vječnosti? Takvo što može da zamisli samo Božja mudrost, da ostvaruje samo Božja moć i da podržava samo Božja ljubav. Poklonimo se dakle moći, mudrosti i dobroti Božjoj koje su se, na presv. Euharistiji, na tom doista Božanskom daru Presvetoga Srca, možemo reći iscrpile.

Eto oporuke Presvetoga Srca, koju je Isus ostavio svim ljudima do svršetka svijeta. Isus hoće da ostane uvijek među nama kao dnevna okrepa na putu u vječnost. Što je Izraelcima bila mana u pustinji, to je nama Euharistija u pustari života. U Euharistiji je Isus s nama, Bog naš, — Emanuel — onako kao što je na ovome svijetu bio sa svim trpećim palestinskim bijednicima. On i sada u Euharistiji tješi, poučava, liječi kao što je to činio dok je na svijetu bio.

Primaknimo se dakle euharistijskom Srcu Isusovu. Sa ljubavlju i zahvalnošću prihvatimo tu našu baštinu. Baština je to najbogatija. Dar je to najsjajniji Božanskoga Srca . . . Euharistija, Božanska je svima otvorena knjiga, u kojoj možemo čitati neizmjerna savršenstva Božanskog Srca, osobito Njegovu ljubav. Nastojmo tu ljubav u svojem srcuproćutjeti. A zato proučavajmo klečeći ispred oltara Isusov euharistijski život. Hranimo se tim kruhom života da uzmognemo sa Isusom živjeti, s Njime se boriti, s Njime pobijediti, a konačno s Njime i kraljevati.

Primjer

Koji je imao sreću da promatra svetog Benedikta Labrè, kad bi za vrijeme klanjanja klečao pred Presvetim, nikada ne bi zaboravio toga ganutljivog prizora. Lice bi mu se zasjalo nebeskim posmijehom, oči se zacaklile bisernom suzom nekog svetog ushita, grudi mu se nadimale od uzbuđenja ljubavi, te je izgledao da on ne samo očima vjere nego i da svojim tjelesnim učima gleda svetotajstvenog Isusa koji, kao da ga k sebi sve više priteže te se s njime sjedinjuje. Za Sveca je Euharistija bila pravi raj na zemlji.

22. TRPEZA BOŽANSKOG SRCA

(Luk. XIV, 16-24).

„Neki čovjek priredi veliku večeru i pozva mnoge. I kad bi čas večere posla sluge svoje kazati pozvanicima: Dođite, sve je gotovo.

Neki čovjek: to je naš Božanski Spasitelj. On je ne samo svojim učenicima spremio svoju zadnju Veliku Večeru; već je On kroz sve vijekove, svaki dan sprema svim svojim vjernicima. Na tu sjajnu večeru nije Isus prestao pozivati sve ljude napose sve „siromahe, sakate, slijepe i hrome." I u tu je svrhu Gospodin po cijelom svijetu podigao toliko sjajnih dvorana, koliko ima katoličkih crkava. I sa tih dvorana neprestano šalje Isus svoje sluge, biskupe naime i svećenike s porukom: „Idite brzo na raskršća i ulice gradske i dovedite amo siromahe, sakate, slijepe i hrome."

Stolovi Velike Večere prostrti su po svim našim crkvama, a to su oltari, na kojima se u Svetohraništu čuva presv. Euharistija. Tamo se pod prilikom kruha sakriva sam naš Spasitelj. Za vrijeme pak svete mise Njegov svećenik, u ime Njegovo zgotovljuje nam Božansku hranu. Kruh, što nam ga vrhovni Svećenik Isus Krist nuđa po rukama svojeg zamjenika svećenika, to je samo Njegovo presveto Tijelo, a vino to je Njegova presv. Krv. On nas osobno pozivlje: „Jedite, ovo je Tijelo moje novoga Zavjeta; pijte iz ove čaše svi, ovo je Krv moja, koja se je jednom na Kalvariji za vas prolila, a koja se i sada za vas prolijeva za oprost vaših grijeha." Božanska nam se hrana doista nudi: Kruh vječnoga života i Čaša vječnoga spasenja. Eto gozbe Božanskog Srca! Eto Velike Večere za sve vjernike!

A uzvanici, naime vjernici, da li se odazivlju tom ljubeznom pozivu? I sada se oni izgovaraju onako kao što su se onda Kristu izgovarali: „Zaselak kupih, valja mi ići da ga vidim; molim te ispričaj me! Drugi reče: kupio sam pet jarama volova, idem da ih gledam; molim te ispričaj me. I drugi reče: oženio sam se, zato ne mogu doći". Takovi su redovito ljudi ovoga svijeta: oni vole kupovati i prodavati; vole zemaljska dobra i grešne zabave, nego li nebeska dobra. Pohađaju dvorane u kojima sam đavao prostire trpeze sa svim mogućim grešnim i otrovnim užicima; prostorije gdje se jede i pijančuje, napose u blagdanima; kina i kazališta gdje se veliča grijeh; a dvorane i trpeze Božanskog Srca redovito su malne prazne. Nema se vremena!

Uza sve to Gospodar i po treći put šalje svoga slugu: „Idi brzo na raskršća i ulice gradske i dovedi amo siromahe, hrome i slijepe; i izađi među ograde i primoraj da mi se napuni kuća". Bolje nije moglo ni samo Božansko Srce opisati: svoju ljubav prema bijednicima svake ruke koje ljubezno primorava da dođu k Njemu da ih gladne i potrebne nahrani hljebom života. Mi smo baš ti siromasi, hromi i slijepi. Nama treba okrepe, oslona i svijetla da u pustari života ne zabasamo i utruđeni na po puta ne ostanemo. Na putu u vječnost treba nam kruha života da se s Ilijom uzmognemo uspeti na svetu Goru Horeb.

Dvorane Velike Večere to su naše crkve; one su uvijek otvorene; na ulazu stoje sluge, svećenici naime, koji nas uvijek pozivaju da uniđemo. Euharistijska trpeza je uvijek prostrta; prostrlo ju je samo Božansko Srce; a na trpezi ponuđena nam je nebeska hrana. Papa Pijo X. svim je vjernicima širom otvorio Svetohranište. Ne izgovarajmo se dakle, već se pozivu odazovimo. Uniđimo. Pokleknimo na pričesnu klupu.

Podvoriti će nas sam Gospodar nebeškom hranom. Euharistija najljepši je plod presv. Srca. U Euharistiji nam je Božansko Srce najbliže. Tu mi čujemo drhtaje Njegova Srca. Sa Svetohraništa nas Isus najviše i najosjetljivije ljubi; osobito onda kad se s njime u svetoj Pričesti sjedinimo. Tu On postane sastavni dio naše duše i našega tijela. Česta, a napose naknadna sveta Pričest svakoga prvog petka u mjesecu, sat klanjanja, svečane otprošnje pred Presvetim, svete euharistijske pobožnosti, najtjesnije su povezane sa euharistijskim Srcem Isusovim. Obavljajmo ih sa žarom i ljubavlju.

Primjer

Između obećanja, koje je presv. Srce dalo svetoj Margareti, nalazi se i ovo: „Ja od tebe tražim da prvi petak iza osmine tjelovske bude posebna svetkovina u slavu mojemu Srcu. Na taj dan neka se primi sveta Pričest i neka se Srcu mojemu svečanom otprošnjom povrati čast povrijeđena uvredama, koje su mu nanesene za vrijeme, dok je ono bilo izloženo na oltarima. A ja ti obećajem da će se Srce moje raširiti i milostima ljubavi svoje obilno nadariti one koji Mu iskažu ovu počast ili nastoje da Mu je drugi iskažu".

23. ŽRTVOVANO JANJE

Janje Božje! Zgodnijim i ljepšim imenom nije Isusa mogao nazvati Njegov Preteča sv. Ivan. Kad je Isus došao na Jordan da se krsti, reče Ivan upirući u Nj prstom i pokazujući Ga narodu: „Evo Janje Božje, evo koji uzima grijehe svijeta!". Evo ti, izabrani narode, evo ti napokon tvoga Mesije! On neće biti zemaljski kralj da te izbavi od tuđeg ropstva, nego će na oltaru križa biti žrtvovan za grijehe tvoje kao i za grijehe cijeloga svijeta. Pratimo Janje Božje na putu Njegovog žrtvovanja.

Kad se je Izak sa svojim ocem uspinjao na brdo Moriju, sa teretom drva na leđima reče ocu: Oče, evo drva, evo vatre, a gdje je žrtva? Izak nije znao da je baš od Boga zatražena žrtva. Naprotiv je Isus, uspinjajući se cijelog svog života prema svojoj Kalvariji dobro znao, da je On ona žrtva paljenica, ono odabrano Janje novoga Zavjeta koja će u određeno vrijeme biti zaklano i žrtvovano na oltaru križa.

Isus svijesno i potpunim mirom ide u susret svojem konačnom žrtvovanju; On ne otklanja nikada svojeg pogleda od Kalvarije. Cijeli Njegov život ispunjen je trpljenjem. Svagdje nailazi na najveće zapreke. Progonstva Ga stižu sa svake strane. Većina Ga ljudi, pa i sami Njegovi učenici, ne razumiju. Prvaci Njegova naroda Književnici i Farizeji svagdje su Mu iza peta; oni Mu spremaju Golgotu. A Isus, nekom svetom nestrpljivošću ide Golgoti u susret. „Valja mi se krstiti krštenjem — govori — i kako mi je teško dok se ne izvrši" (Luk. XII, 50) . . Znao je On da to krštenje nije drugo nego krštenje krvi kojom će na križu oprati mrlje grijeha naših.

Kad je napokon „došlo Njegovo vrijeme", Isus se mirno primiče svetom gradu Jerusolimu da proslavi svoj zadnji Vazam. „Evo idemo u Jerusolim, i Sin čovječji će se predati glavarima svećeničkim i književnicima, i oni će Ga osuditi na smrt i predati će Ga poganima i narugat će Mu se i popljuvaće Ga . . . i poslije tri dana će uskrsnuti" (Mark. X. 32-33). Mirno govori o svojoj muci, a još mirnije joj ide u susret. Za zadnji put blaguje sa svojim učenicima Janje

staroga Zavjeta, znajući da je već Janje novoga Zavjeta, to jest On sam, već tu prispjelo i pripravno je da bude zakoljeno, ispečeno vatrom mržnje, začinjeno octom čemera, i napokon žrtvovano na oltaru križa.

Sve je to Isus znao, a sada s najvećim mirom i ljubavlju nastupa Put svoga Križa. Mirno prima izdajnički Judin poljubac; pruža krvnicima svoje ruke da Ga svežu; pušta da Ga vode k Ani, Kaifi, Pilatu, Herodu i napokon da to svezano Janje Božje odvuku na mjesto žrtvovanja. Janje Božje ne otvara usta svojih, ne srdi se na nikoga, ne brani se; ono samo prašta, moli i ljubi i pušta da „Ga vode na zaklanje“ (Izaija). Bogato nagrađuje Veroniku za iskazano Mu djelo ljubavi; ljubezno tješi žene, koje za njim plaču; prašta krvnicima koji Ga na križ pribijaju; obećava raskajanom lupežu raj; moli za one koji Ga, dok na križu umire, probadaju strelicama ruga i prezira. Onda, to je „Srce doista nasićeno pogrdama“; to je „Srce satrveno zbog opačina naših“; to je „Srce do smrti poslušno“; to je „Srce pomirište grijeha naših“ (Litanije presv. Srca). To je Janje Božje, koje žrtvovano na oltaru križa, oduzima grijehe cijeloga svijeta. Pokleknimo podno križa propetog Spasitelja i skrušeno molimo: Janje Božje, koje oduzimaš grijehe svijeta, oprosti nam Gospodine, usliši nas Gospodine, smiluj se nama!

Podno križa Kristova, promatrajući to Janje Božje žrtvovano za grijehe naše, naučimo se trpjeti, praštati, ljubiti, žrtvovati se. Bez trpnje, bez žrtve nema ljubavi, a bez ljubavi nema života. Uzljubimo trpljenje, pokoru i žrtvu. Slijedimo Janje Božje do na Kalvariju, da tu, do potrebe budemo s Njime žrtvovani. Kalvarija je gora Kristovih ljubimca, kaže sveti Alfons. Na toj gori naučićemo što znači ljubiti.

Primjer

Svetoj Margareti objavi Isus ovo: „Svake noći od četvrtka na petak, dijelićeš sa mnom onu smrtnu žalost, koju ja htjedoh da oćutim u Maslinskom vrtu. Združićeš se sa mnom u onoj smjernoj molitvi, koju sam ja tada u svojoj tjeskobi slao Ocu. Ustaćeš oko jedanaest sati u noći da proboraviš jednu uru u molitvi, licem prema zemlji: jedno da ublažiš Božansku srdžbu, moleći milosrđe za grešnike; a drugo da zasladiš gorkost, koju sam oćutio zapušten od svojih Apostola, radi čega sam morao ukoriti njihovu mlakost, što ni jedne ure nijesu mogli probjediti sa mnom“ (Memorie II, 327).

To je tako zvana Sveta Ura koja se sada obavlja pred Presvetim, a koja se znade produžiti i za više sati za vrijeme noćnog klanjanja.

24. SVOJIMA DONOSI „SPASENJE I MIR“ (liturg. molitva)

(Luk. XXIV)

Josip iz Arimateje i Nikodem pokopaše tijelo Isusovo. Duša pak Njegova sađe u pretpakao da svetim pokornicima starog Zavjeta najprije navijesti da se dani njihova zatočenja primiču svome kraju. Zatim se duša Isusova ponovno združi s tijelom, koje je već treći dan počivalo u grobu; i tako Isus, pobjediv smrt i pakao, svojom moći slavno uskrsnu. Rane Njegove na rukama i na nogama, ti znaci Njegove borbe i pobjede, crvene se poput ruža i svijetle se kao sjajni dragulji. Živo se u prsima žari rana probodenog Srca, taj očiti znak Božanske ljubavi. Cijelo se tijelo, prozirno poput kristala, sjaji s Božanske slave pobjednika. Spasitelj je „svojim uskrsnućem obnovio naš ži-

vot". On nam je donio spasenje i mir. Mi ćemo od sada samo od Njega živjeti, s Njime i uskrsnuti. Srce Isusovo „život je i uskrsnuće naše". Ono hoće da poslije svoga uskrsnuća sve usreći: svoju Majku, učenike, dobre žene pa i nas. Razvedimo.

Poslije svog uskrsnuća najprije potraži Isus onu koja je slijedeći Ga na Kalvariju prolila za Nj potoke suza. Svojoj se Majci javi Isus u slavi pobjednika. Tijelo Njegovo nije više isprutano udarcima biča, nije više razrovano ranama; Njegovo je Tijelo prosvijetljeno. O „Kraljice neba raduj se, jer koga si bila dostojna nositi, uskrsnu kako reče, Aleluja"!

A sada eto Dobrog Pastira u potrazi za rastrkanim ovcama svoga stada. On zaboravlja na malodušnost, na nehajnost pa i na samu nevjeru svojih učenika. Najprije se Isus javi raskajanom svom učeniku Petru. Za trostruko njegovo izdajstvo sada ne traži drugo nego trostruko ispovijedanje ljubavi: „Šimune Ivanov ljubiš li me? Ljubiš li me više nego ovi? Gospodine, ti znaš da te ljubim". I to je Spasitelju dovoljno da mu povjeri vlast nad cijelim svojim stadom: „Pasi ovce moje, pasi jaganjce moje" (Iv. XXXI, 1-18). Koje povjerenje, koja ljubav!

Sad Isus u odijelu putnika slijedi ona dva učenika, koji su išli u Emaus i koji su bili veoma žalosni radi događaja posljednih dana. Oni se međusobno razgovarahu „kako su glavari svećenički predali na smrt njihova Učitelja, koji je bio čovjek prorok, silan na djelu i na riječi" dok su se oni nadali „da će on otkupiti Izraela, eto već je treći dan; i nekoji od naših otidoše na grob a Njega ne nađoše. A Isus počevši od Mojsija i svih proroka tumačaše im, . . . kako je trebalo da Krist trpi i tako da uđe u slavu." I Tako im je putem tumačio otajstvo križa i na križu izvršeno otajstvo otkupljenja. Kad je unišao u kuću „sjedne s njima za stol, uze hljeb i blagoslovi ga i prelomi i dade im. I kad im se otvoriše oči, upoznaše Ga u lomljenju hljeba" (Luk. XXIV, 13-35). Dä, upoznaše Ga, kad pročutješe svu dobrotu Njegova Srca; kad ih On svojom rukom, sada eto već drugi put nahrani svojim Tijelom. Ona dvojica u jedan čas postanu svjedoci i revni vjesnici Isusova uskrsnuća; još više: i vjesnici Njegove ljubavi. Oni smjesta ustaju i još iste noći vraćaju se u Jerusolim i zanosno propovijedaju „sve što su čuli i vidjeli".

Božanskom Srcu nije još to dosta. Ono hoće da i ostale svoje apostole učini dionicima svoje slave i svoje ljubavi. Dok su oni bili svi na okupu, a vrata bila zatvorena „stade Isus posred njih i reče im: mir vama, ja sam, ne strašite se . . . Vidite ruke moje i noge moje! ja sam glavom, taknite se i vidite, jer duh tijela i kostiju nema, kao što vidite da ja imam" (Luk. XXIV, 35-39). I tako oni koji su kod svih naroda imali postati „svjedoci" (Djela Ap. I, 8) i vjesnici Isusova uskrsnuća, imali su rijetku priliku da ne samo očima vide, nego da se i rukama dotaknu rana svoga Učitelja. Koja dobrota, koja ljubav! Da li su toliko obzira i dobrote zaslužili oni koji su Ga par dana kukavički ostavili te se kojakuda razbjegli?! Ljubav to ne pita. Apostoli će slavu uskrsnulog Isusa doista po cijelom svijetu raznijeti, oni će svoju vjeru zapečatiti svojom mučeničkom smrću. Toliko učini ljubav Božanskoga Srca!

Božansko Srce nije zaboravilo na one pobožne žene koje su kupile mirodije da mu pomažu tijelo: Isus im se ukaza na putu. A još je manje zaboravio

vjernu učenicu i pokornicu Magdaljenu; i njoj se ukaza u obliku vrtlara i zazva je po imenu tako ljubezno, kako još svijet nije čuo.

Isus nije poslije svoga uskrsnuća zaboravio nikoga pa ni nas. I do nas je preko Njegovih učenika doprla vijest o Njegovom uskrsnuću. I nama je propovijedana Njegova nauka, i mi smo kršteni u ime Njegovo, i do nas je došao Njegov mir i Njegova milost. Tako smo i mi po Kristu postali djeca Božja i baštinici neba koje nam je On svojim uskrsnućem otvorio. Sve to imamo zahvaliti Ljubavi Božanskoga Srca. Sa čuvstvom najdublje zahvalnosti molimo: „Srce Isusovo, živote i uskrsnuće naše, smiluj se nama!"

Primjer

Sveti German biskup jednom posjeti grob svetoga Kasijana mučenika i zapita ga kao da bi bio živ: „Kako si brate Kasijane, što radiš"? I začuje glas svetoga Kasijana: „Duša mi uživa blaženstvo nebesko, a tijelo mi čeka na opće uskrsnuće." „Otpočivaj, brate", reče mu sveti German, i moli Boga da i mi, kada na glas trublje uskrsnemo, s tobom zajedno uživamo radosti nebeske". (Od Kulunčić.[Lit. presv. Srca, s. 126.)

25. JAVLJA SE TOMI

(Iv. XX, 24-29).

Pobožne žene prve su raširile vijest „da je Isus uskrsnuo" (Mt. XXVIII, 6). Tu je veselu vijest potvrdila Magdaljena riječima: „Vidjela sam Gospodina" (Iv. XX, 18). To potvrdiše i dvojica učenika iz Emausa koji „Ga upoznaše u lomljenju hljeba" (Luk. XXIV. 35); potvrdiše Petar i Ivan koji potrčavši na grob, nađoše da je otvoren i u njemu vidješe „platno gdje leži i ručnik koji je bio na glavi njegovoj" (Iv. XX, 6);

i napokon tu vijest o uskrsnuću potvrdiše svi učenici, koji se „obradovaše, vidjevši Gospodina" (Iv. XX, 20).

Ali Toma Ga nije vidio pa on neće da vjeruje tuđim očima, ni tuđim riječima. Kad mu rekoše učenici: „vidjesmo Gospodina", on reče: dok ne vidim na rukama Njegovim znaka od čavala i ne metnem prsta svoga u mjesto od čavala i ne metnem ruke svoje u rebro Njegovo, neću vjerovati". Doista nevjerni Toma. On neće da vjeruje ni svojim očima ni svojim ušima; vjerovaće jedino svojim rukama i to tek onda, kad bude svoje prsti turnuo u Spasiteljeve rane. Toma traži da se sam Spasitelj pred njim na taj način iskaže ili legitimira, inače da mu neće vjerovati.

Hoće li Isus udovoljiti tako smješnom i ponizljivom zahtjevu? Čitamo: „Poslije osam dana bili su opet njegovi učenici unutra i Toma s njima. Dođe Isus kad su vrata bila zatvorena i stade na sredinu i reče: Mir vama. Zatim reče Tomi: metni prst svoj ovamo i vidi ruke moje i pruži ruku svoju i metni u rebro moje, i ne budi nevjeran nego vjeran".

Isus dakle potpuno udovoljava zahtjevu Tominu. On ga mirno poziva da se dotakne ne samo Njegovih probodenih ruku i nogu već da se i prstom dotakne Njegova presv. Srca, koje je u tom času življe nego ikada prije kucalo ljubavlju za svog nevjernog učenika. Vatra ljubavi Božanskoga Srca u jedan je čas raznijela sve dvojbe u Tominu razumu, te preuzetni učenik sada ne samo da vidi već i vjeruje; ta je vatra također rastalila led oko njegova srca, te Toma ne samo da vjeruje, nego i ljubi. Nevjerni učenik svladan tolikom dobrotom Božjega Srca, nije mogao izreći nego dvije riječi, a te dvije riječi su snažnije govorile nego najduži govor: „Gospodin moj Bog moj! Riječi

su to razviđenja, pokajanja, vjere i ljubavi. Isus ne kori nevjernog učenika nego mu ozbiljno, ali blago reče: „Blaženi koji ne vidješe i vjerovaše". Tim je riječima Isus izliječio ne samo Tomino nego i naše nevjerstvo. Mi nijesmo tako sretni da bismo mogli rukama dotaći Isusove rane. Ali možemo ih se dotaći vjerom i ljubavlju. Kad naš duh bude u pogibli da se u njemu radi pomankanja Božjeg svijetla ugasi luč vjere a srce da se sledeni s nedostatka Božje utjehe, tada se s pouzdanjem primaknimo Božanskom Srcu, tom „žarkom ognjištu ljubavi" i svijetlo će se vjere ponovno zapaliti u našem duhu, a na tom svijetu zapaliće se žar ljubavi u srcu i mi ćemo tada vjerovati i ljubiti te možda još zanosnije nego Toma vapiti: „Gospodin moj i Bog moj"! Zato ne budimo poput Tome nevjerni ni malodušni već se uvijek pouzdajmo u dobrotu Božanskog Srca.

Primjer

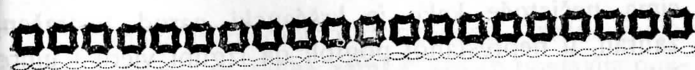
Jednom spopane blaženoga Henrika Suzonskoga duboka žalost radi nesigurnosti hoće li se spasiti; ali domala začu glas s neba: ostani i sakri se u ranu Srca moga; jer tu ćeš naći pravi mir i okrepu u svakoj nevolji.

Sveti Augustin piše: Ne treba da se strašim svojih grijeha, kad se sjetim smrti svoga Spasitelja; jer grijesi moji ne mogu biti pretežniji od njegove smrti. Čavli, koplje, probodeno Srce kazuju mi da, ako samo ljubim, da sam s Bogom izmiren. Longin mi je sulilicom otvorio bok Isusov, ja sam unišao u nj i tu sam potpuno siguran.

Dužnosti prema Božanskom Srcu:

a) Nadoknadimo nanesene Mu uvrede;
b) Podložimo se Kristu, Kralju srdaca;
c) Posvetimo se Božanskom Srcu;
d) Poistovjetimo se s Krstom;
e) Častimo sliku Presvetoga Srca.

26. NADOKNADIMO NANESENE MU UVREDE

Božansko se Srce promatra sa dva gledišta: ono je zaljubljeno u ljude; Ono je kruto ranjeno od ljudske nezahvalnosti. Ove dvije činjenice moraju u nama probuditi dva osjećaja, koja su bitna za pobožnost Presv. Srcu, a to su: a) ljubav koja odgovara Njegovoj ljubavi: b) bol koja nas navodi da nadoknadimo nanesene Mu uvrede. Ljubav dakle i naknada. Govorićemo najprije o naknadi.

„Evo Srce, koje je toliko ljubilo ljude, tako da nije ništa sebi pridržalo; sve do zadnje žrtve, bez granica i izuzetaka, a sve za to da im dokaže svoju ljubav. Na uzvrat tolike ljubavi od većine ljudi ne primam nego nezahvalnost koja se očituje u nepoštovanju, u svetogrđima i hladnoći, koju Mi nanose u ovom sakramentu ljubavi“! Tako se je samo Božansko Srce potužilo svetoj Margareti na ljude onog doba.

Što tek da rečemo o današnjem vijeku, kad se je odmetnuće od vjere i poštenja tako silno raširilo? Sa svih strana — piše Pijo XI. — dopiru do nas vapaji, kako se muče narodi, čiji se krajevi i vlade podigoše i urotiše protiv Gospodina i Njegove Crkve (Ps. 2, 2). Vidjeli smo kako se u tim zemljama gaze Božanska i čovječja prava, kako se hramovi iz temelja ruše, kako su redovnici i redovnice iz svojih kuća potjerani, utamničeni, moreni gladu i drugim mrskim okrutnostima; kako su čete dječaka i djevojčica istrgnute iz krila majke Crkve i izložene najnižim poro-

cima nečistoće, kako je kršćanski narod zastrašen, zatiran, u neprestanoj pogibli da izgubi vjeru i umre žalosnom smrću. Nadalje i sami vjernici, i što je još gore kršćani, radi neznanja vjerskih istina, otrovani od krivih nauka, provode život daleko od očinske kuće, bez svijetla prave vjere, bez radosti ufanja u vječno blaženstvo, lijeno i bez dobročinstva utjehe, koja pritječe od žarke ljubavi. Između vjernika sve je jači nemar za kršćanski život. Uzgoj je mladeži sasma zanemaren, kršćanska stidljivost i način života i odijevanja kod žena je nisko pala". Tako namjesnik Kristov crta sadanje stanje vjere i življenja.

Taj grijehom od pojedinaca i naroda povređeni pravi red življenja valja popraviti djelima kreposti i ljubavi. Pokorom isplakati nam je svoje i tuđe grijehe, a s mrtvenjem uništiti nam je njegove tragove. Trpnja, to je čistilište, to je udes naš na ovoj zemlji, zadovoljiti nam je za zlo, za grijeh već na ovom svijetu; dužnost je to ljubavi i pravice. Kao što je Krist za naše grijehe zadovoljio trpeći i umirući, tako se moramo i mi združiti s Kristom trpećim da se od grijeha očistimo i za nj da zadovoljimo. „Noseći kako kaže Apostol (II, Kor. 10) — uvijek smrt Isusovu u tijelu (pokora), da se i život Isusov (opravdanje i milost) očituje u našem smrtnom tijelu". Srce Isusovo je proživljavalo najteže časove, kad je plaćalo dug za grijehe naše. Da za grijehe zadovoljimo, moramo se i mi s Njime združiti. Združeni s trpećim Isusom mi ćemo „svojevoljnom pokorom zadovoljiti i djela onih, koji su daleko zalutali s puta spasenja i utvrdili se u svojoj nevjeri, koji ne idu više za vrhovnim Pastirom Isusom, ili koji su pogazili krsni zavjet ili odbacili slatki jaram Njegov".

„Napose naknađujmo za nečedno i ružno življenje i odijevanje, za tolike zamke što ih postavlja pokvarenost nevinim dušama, za oskvrnjivanje blagdana, za mrske psosti izbacivane protiv Njega, protiv svetaca, za napadanje na Kristova namjesnika i na svećenstvo, za nemar i strašna svetogrđa kojima se pogrđuje Sakramenat Božanske ljubavi i napokon za javne prestupke naroda koji se dižu na prava crkve koju je On osnovao i na njezino učiteljstvo".

Kad ne možemo krvlju svojom oprati te opačine, prinosimo Božanskom Srcu onu samu zadovoljštinu koju je On sam negda na križu prikazao Ocu i koju obnavlja svaki dan na oltarima. Tome pridružimo pokore Djevice Majke i svih svetaca i pobožnih kršćana. Obećajmo da ćemo grijehe koji smo sami ili drugi počinili, pomoću Kristove milosti popravljati i to tvrdom vjerom, čestitim življenjem, i točnim vršenjem evanđeoskoga zakona, osobito zakona ljubavi. Obećajmo da ćemo svim silama sprečavati uvrede koje mu se nanose i da ćemo svakoga poticati da Ga nasljeđuje". (Iz pomirne molitve Pija XI.)

Primjer

UDRUGA POČASNE STRAŽE PRESV. SRCA preuzela si je ulogu Božanskom Srcu nadoknadi nanesene Mu uvrede. Ta je Udruga nastala već na Kalvariji tu su bile dvije čete: četa koja se ruga, ismjehuje i psuje umirućeg Spasitelja; i četa koja Ga miluje, tješi i naknađuje uvrede koje Mu nanosi četa bezbožnika. U prvoj četi vidimo Mariju, Isusovu Majku, Ivana i Magdaljenu. To je prva Počasna straža presv. Srca koja Mu prikazuje svoju odanost, svoju ljubav svoje sažaljenje. Ali uvrede Božanskom Srcu

nanesene na Kalvariji nastavljaju se kroz vijekove dalje. I zato sve te duše najrađe duhom borave na Kalvariji da Isusa tješe za uvrede koje mu grešni svijet nepretano nanosi. Te svete duše su se organizirale u Počasnu stražu presv. Srca koja imade svrhu, da njezini članovi neprestano se izmjenujući, duhom proborave, barem po jedan sat dnevno na Kalvariji i tu da činima ljubavi tješe Probodeno Srce Isusovo i tako Mu nadoknade nanesene uvrede.

Počasna straža Presv. Srca ustanovljena je već god. 1863 u Paray-Le Monial. Odlukom Pija XI. od 6. II. 1928 uvedena je u crkvi otaca Trećoredaca kod sv. Ksavera u Zagrebu i to kao nadbratovština za cijelu Jugoslaviju.

27. PODLOŽIMO SE KRISTU KRALJU

Krist je kralj duša naših. Židovi su mislili da će njihov Mesija doći na svijet kao moćni kralj koji će ih osloboditi od tuđinskog ropstva i osnovati svjetsko židovsko kraljevstvo. I doista Mesija je došao kao kralj; ali ne kao kralj zemaljski već kao kralj duša. On je to jasno kazao Pilatu: „Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta: kad bi kraljevstvo moje bilo od ovoga svijeta, onda bi se sluge moje borile, da ne budem predan Židovima" (Iv. XVIII, 36). Krist je dakle kralj duša naših. A Njegovo kraljevstvo „vječno je i sveopće kraljevstvo istine i života, kraljevstvo posvećenja i milosti, kraljevstvo pravde i ljubavi" (Pretslovlje Krista Kralja).

KRALJEVSTVO KRISTOVO, KRALJEVSTVO JE ISTINE I ŽIVOTA. Krist je Kralj našega razuma i naše volje. Krist najme vlada našim razumom po svojoj objavljenoj istini, a našom voljom po svojim zapovjedima. On nam je objavio nebesku, jedino spasavajuću nauku koja nas jedina vodi do spoznavanja Oca i koja nas jedina spasava u vremenu i u vječnosti. Kristovo Evanđelje sadržava „riječi života vječnoga" rekao je Petar Isusu. I mi vjerom i životom usvojimo nauku i primjere Evanđelja i mi blagim srcem podmetnimo se Kristovu kraljevstvu istine i života pak ćemo s Njime živjeti i kraljevati po sve vijeke.

KRISTOVO KRALJEVSTVO, KRALJEVSTVO PRAVDE I LJUBAVI. Kraljevstvo pravde zasnovao je je Isus kad je vječnoj pravdi zadovoljio za grijehe naše; i kako Crkva pjeva kad „je samoga sebe prikazao na oltaru križa za neokaljanu i pomirnu žrtvu" (Pretslov.). Kad je Krist izvršio djelo Otkupljenja našega mi smo tim časom postali Njegovo roblje, Njegova baština. Djelo Otkupljenja, djelo je pravice, ali i djelo ljubavi; pa i od Njega zasnovano kraljevstvo je kraljevstvo ljubavi. To kraljevstvo širi na zemlji Njegova Crkva. Ona je izjednačila roba s gospodarom, siromaha s bogatašem, slabića s mogućnikom. Širimo i mi u sebi i u drugima to kraljevstvo mira i ljubavi. Vruća je to želja Krista Kralja. Sredstvom pravde i ljubavi želi Isus vladati pojedincima i državama i cijelim ljudskim društvom. Ljubimo se međusobno kao djeca Božja i tim ćemo najbolje na zemlji širiti socijalno Kristovo kraljevstvo mira i ljubavi.

KRISTOVO KRALJEVSTVO, KRALJEVSTVO JE POSVEĆENJA I MILOSTI. Iz probodenog Božanskog Srca potekla su tajanstvena ili mistična vrela posvećenja i milosti. Ta vrela ispiru na krštenju mrlje istočnog grijeha, a u svetoj Ispovijedi sve ostale mrlje grijeha. Ta vrela nas krijepe u borbi protiv zla (Potvrda) i u nama podržavaju, odnosno povećavaju (Pričest i drugi sakramenti) život milosti i posvećenja. Po Kristu

preporođeni mi, „u Njemu živimo, mičemo se i jesmo“ dok se u Njega potpuno ne preobrazimo. Život milosti i posvećenja prometnut će se u život slave.

Poklonimo se dakle Kristu Kralju. Služimo mu razumom, voljom i srcem. Služba je to najčasnija. Ta služba pravo je vladanje. Mi ćemo tako zavladati nad našim strastima, nad našim srcem; sve moći naše duše staviti ćemo u službu Boga. Služimo dakle Kristu i mi ćemo vladati s Kristom: na ovome svijetu životom milosti, a na drugom životom slave. Servire Deo regnare est t. j. Služenje Bogu je kraljevanje.

„Sveznajući vječni Bože, koji si po ljubljenom Sinu svome, Kralju vasione, htio sve obnoviti, dopusti milostivo, da se svi narodi, razdijeljeni ranom grijeha, podlože Njegovoj blagoj vlasti“ (Liturgička molitva na blagdan Krista Kralja).

Primjer

Za vrijeme jubilejske godine 1925 sjatilo se u središte kršćanstva u Rim silno mnoštvo naroda. Samih Hrvata bilo je preko 4.000. Izgledalo je da su se svi narodi htjeli pokloniti Kralju svemira, Isusu Kristu i podložiti se Njegovoj blagoj vlasti. Papa Pijo XI prihvati tu priliku te za cijelu Crkvu uvede svetkovinu Krista Kralja i naredi da se ona svečano proslavi zadnje Nedjelje oktobra, prije Svih Svetih i kao da bi se nebo i zemlja sjedinili, svi naime Sveci i svi ljudi u priznanju i veličanju Krista Kralja svemira.

28. POSVETIMO SE BOŽANSKOM SRCU

POSVETIMO BOŽJEM SRCU SVOJ RAZUM POSTAVLJAJUĆI GA U SLUŽBU VJERE. Živimo, i veledušnom vjerom prihvatimo sva otajstva katotičke vjere; sve zapovijedi i savjete Evanđelja; napose sa ljubavlju prigrlimo Isusovu nauku o trpljenju, o pokori, o odricanju, o poniznosti, o krotkosti, o blagosti. Svoj razum ili kako sveti Pavao veli. (1. Kor., 23-24) stavimo u službu „Krista Raspetoga, koji je Židovima sablazan, a poganima ludost“; ali koji će nama biti „Božja sila i Božja mudrost“. Vjerujmo dakle; a naša vjera neka bude čvrsta i živa, potpuna i djelotvorna.

POSVETIMO BOŽANSKOMU SRCU SVOJU VOLJU, POSTAVLJAJUĆI JU U SLUŽBU DOBRA, u službu Kristova Evanđelja. Vršimo vjerno i postojano, ne samo Božje i crkvene zapovijedi, već napose i savjete, kojima nas Božansko Srce želi dovesti do što veće svetosti na zemlji i do što veće slave na nebu. Daleko budi od nas ona slaba i lijena volja koja Bogu malo ili ništa ne daje. Dajmo Bogu što je doista najviše naše, a što bi moralo biti isključivo Božje, a to je naša slobodna volja. Dok je naša volja u našim rukama, mi se možemo poslužiti njome na našu štetu; a kad je Bogu podložimo, onda će je Bog oplemeniti, spasiti i posvetiti. Vršimo dakle Božje zapovijedi.

POSVETIMO BOŽANSKOMU SRCU SVOJE SRCE STALJAJUĆI GA U SLUŽBU POŽRTVOVNE LJUBAVI. „Učinite presv. Srcu potpunu žrtvu samoga sebe i svega onoga što vas stoji; bez ikakvog izuzetka, u čvrstoj odluci da ništa ne želite, što nije suglasno s voljom ovog Presv. Srca i ništa ne ljubite nego radi Njega u Njegovoj ljubavi, ništa ne radite nego u Njegovu svjetlu, ne poduzimajući nikakvu stvar a da u Njega prije ne zatražite savjeta i pomoći, podavajući Njemu slavu, u svemu zahvaljujući Mu jednako za uspjehe i za neuspjehe, ostajući uvijek zadovoljni i mirni“ (Sv. Marg.).

POSVETIMO BOŽANSKOM SRCU „SEBE I SVE SVOJE". Na to vas baš pozivlje sveti otac Pijo XI „Zacijelo — piše on — (Providentissimus) među ostalim stvarima, koje neposredno spadaju na štovanje Presvetog Srca, ističe se i spomena je vrijedna posveta, kojom s e b e i s v e s v o j e izručujemo Božanskom Srcu Isusovu, priznavajući da smo sve primili od vječne Ljubavi Božanstva. Prva je od svih ovu dužnu posvetu izvršila nevina učenica Presv. Srca, Margareta Marija sa svojim u pobožnosti učiteljem Klaudijem de la Kolombijer, jer je nju naš Spasitelj poučio, koliko On od ljudi to želi, ne toliko radi svojega prava, koliko zbog beskrajne ljubavi prema nama. Za njima su tijekom vremena pošli najprije pojedini ljudi, zatim privatne obitelji i udruženja, napokon i poglavarstva, gradovi i kraljevstva".

Ovako se posvetiti Božanskom srcu znači savršeno ljubiti Presv. Srce prema Kristovim riječima: „Ljubi Gospodina Boga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svom misli svojom" (Mt. XXII, 37). Ljubimo dakle Božansko Srce na način da Mu u službi posvetimo svoj razum, u Njega vjerujući; svoju volju, vršeći Njegove zapovijedi i savjete; svoje srce, ljubeći Ga, a to napokon znači posvetiti Mu sebe i sve svoje.

Primjer

Već je godine 1899 papa Lav XIII pozvao cijeli ljudski rod da se posveti presv. Srcu Isusovu. Poslušale su ga mnoge države, mnoge socijalne i kulturne institucije. Svi crkveni redovi, biskupi, pa i pojedine obitelji posvetiše se presv. Srcu. Hrvatski narod je to učinio na prvom Katoličkom kongresu u Zagrebu 1900.

Tu je posvetu u prisustvu svojih biskupa i papinskog legata svečano obnovio na euharistijskom kongresu u Zagrebu g. 1930. Tada je oko 100.000 Hrvata na Jelačićevom trgu ovako molilo: „Hrvatski tvoj narod priznaje da je od tvoje dobrote primio lijepu svoju domovinu. Dar je ljubavi tvoje, što si hrvatski narod između naroda Evrope pozvao u katoličku vjeru, što si ga sačuvao od krivovjerstva i jačio, te bio kroz stoljeća preziđe kršćanstva. Tvojoj nauci zahvaljuje svu prosvjetu svoju. Tvojim zapovijedima svoje poštenje i napredak. Mi kao narod žalimo svoje i moleći za oproštenje svečano izjavljujemo, da ćeš Ti odsada vladati zakonom svojim u srcima, u javnom i državnom životu. Tebi se evo danas sav hrvatski narod posvećuje kao svome Kralju i Tebi izručuje sebe i svoje". I mi svi potpišimo ovu posvetu i širimo među našim narodom kraljevstvo Kristove ljubavi.

29. POISTOVJETIMO SE S KRISTOM

Da naša pobožnost prema presv. Srcu bude savršena, potrebno je da se i mi u našim mislima, riječima i djelima poistovjetimo koliko nam je to moguće s Kristom. A zato moramo zaboraviti na sebe, posve se predati Kristovoj službi te se tako s Njime sjediniti po ljubavi. Što to znači?

Z a b o r a v i t i s e b e mora duša, koja se želi savršeno združiti s Kristom. Mnoge se duše bave sobom, previše su nemirne poradi svojih pogrešaka, previše su zabrinute poradi slabe svoje kreposti. Htjele bi biti sobom zadovoljne. Takovo samomilje nije nego prikrita taština. Nije takva ljubav čista. Nije nam se doista poništiti poradi svoje slabe kreposti, ali ipak upoznati nam je u redu milosti svoje ništavilo te u

neku ruku uzljubiti svoje poniženje. Podržavati nam je u srcu mir. Za svoj duševni napredak potpuno pripustiti Božanskom Srcu. „Srce Isusovo želi tu žrtvu vašeg srca: Ono želi da mi ne gledamo nego Njegovu volju koja mora biti povrh svih naših želja". (Sv. Margareta list 73.) Naše srce ima biti pročišćeno u Kristovoj ljubavi, ima biti s Kristom raspeto na križu. Ko ljubi, on će se odreći svega, najprije samoga sebe pa će slijediti Krista do Kalvarije da s Njime na svetoj gori umre, da umre svojim strastima, svojim željama, svojemu srcu, samomu sebi! A to znači zaboraviti sebe. Isus hoće da bude naš prijatelj, naša potpora, naša slast. Naše srce stvoreno je samo za Boga, pa se nesmije zaodjeti nego čistom Božjom ljubavlju. To srce mora izgarati samo vatra Božje ljubavi. Zašto se skanjivamo da Mu posvetimo cijelo naše srce?" (List 92).

Zaboraviti na sebe ima pozitivni smisao, a znači ljubiti, ljubiti Boga nesebično, bez ikakvih svojih interesa. „Čista ljubav, ljubi bez interesa. Duša koja hoće da bude sasma Božja, ne priljepljuje se nego samo Njemu. Ona se odriče svake posebne ljubavi: ona više voli Boga nego li Njegove darove. čista Božja ljubav nadilazi svaki drugi dar; samo ljubav ima nas poticati na svako djelovanje i na trpljenje" (List 22). Kao što nemaju takve duše svojih interesa, tako nemaju ni svojih vidika. Kristovi vidici, njihovi su vidici: Kristovi interesi, njihovi su interesi. One ne gledaju na sebe nego samo na Krista. One uviđaju da Krist u njima još potpuno ne vlada, i to ih žalosti; ali ih ne potištuje već ih to raduje da Mu se sa što većim pouzdanjem utječu za pomoć. To je poniznost koja sebi ništa ne pripisuje već sve od Boga isčekuje. Do takvog duševnog mira, do takve slobode duha mora doći duša koja se želi posve

Darovati Božanskom Srcu. Kad se bude duša odricanjem riješila sebe, onda će se potpuno pripustiti Božjem vodstvu. Ona neće tražiti ništa što nije Isus, ona će Ga svagđe postaviti na prvo mjesto, ona će Mu se neprestano darivati sa svakom mišlju, sa svakom željom, sa svakim radom. U svim svojim radostima i žalostima tražiće samo Isusa i s Njime se s duhom i srcem sjediniti. Ona neće bježati od nikakve patnje, od nikakve žrtve; uspinjaće se na Tabor, a još rađe na Kalvariju. Ona će s najvećom zahvalnosti uživati u ekstazi ljubavi, ali neće zazirati ni od getsemanske zapuštenosti. Ona će kazati sa sv. Pavlom: „Ja živim, ali ne živim više ja, nego živi u meni Krist". Kako se varaju one duše koje misle da su časovita slatka ganuća srca dovoljni znaci Božje ljubavi. Što duša time Bogu daje? Ništa. Bog od nas traži u prvom redu žrtvu samoga sebe: „Ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe, neka uzme križ svoj i neka me slijedi" (Mt. 16, 24). To znači darovati se.

Poistovetiti se s Kristom kad se je duša riješila sebe, kad se je Kristu posve darovala, onda će se s Njime sjediniti, i to tako da će svoju volju sliti s voljom Božjom. Tada duša ne postoji više za sebe već samo za Onoga koga ljubi. Za takvu dušu ne postoji više ništa osim volje Božje. Ona se lako raspolaže za svaku žrtvu; jer žrtva nije za nju nego oblik ljubavi. Ona nastoji da se u svemu poistoveti s Kristom; ona za Nj živi, za Nj radi i za Nj umire. Ona s Apostolom kaže: „Moj je život Krist, a smrt mi je dobit". „Pustimo dakle — zaključiće se sa sv. Margaretom — da i nas unište najčistiji plameni

Božanskog Srca, da se po njima u Njega preobrazimo i da živimo u potpunom suglasju s Njegovom svetom naukom. A pošto budemo izgubili svoje pokvareno srce, u Božanskom plamenu čiste ljubavi dobićemo novo srce koje će živjeti životom Srca Isusova (List 108).

Primjer

Do ovakove savršene ljubavi uzdigla se je vjerna učenica Presv. Srca, sveta Margareta. Neka ona sama govori: „Moj vrhovni Gospodar postavio je u moje srce tri tako žarke želje, da ih smatram kao tri silnika, tri progonitelja, koji čine da trpim pravo mučeništvo, neprestanu bol bez časka odmora. Ove tri želje jesu: Prva da savršeno ljubim moga Boga; druga da puno trpim za Njegovu ljubav; treća da umrem u žarkoj ljubavi i tako da se sjedinim s svojim Gospodinom“ (List 12). Na drugom mjestu: „ja želim da vatra Božje ljubavi uništi naša srca bez protivljenja te ih učini dostojnim prijestoljem svete ljubavi. Treba da se svi sasvim uništimo u žarkoj peći ljubavi našega Učitelja“. Ja se ne mogu baviti drugom stvari nego Presv. Srcem moga Spasitelja i umreću sretna ako Mu budem u čemu pribavila koju čast, pa makar morala radi toga silno trpjeti“ (List 34). Ona, koja je sve ovo naučila od svoga nebeskog Učitelja, kaže kako Božansko Srce „silno želi baš pobožnošću presv. Srca u srcima svih ljudi zasnovati carstvo čiste ljubavi“.

30. ČASTIMO SLIKU PRESVETOG SRCA

Duhom primaknimo se već mrtvom Spasitelju na gori Kalvariji. „Vojnici kad viđeše da je već umro... jedan od njih otvori Mu rebro kopljem“. Križ, probodeno Srce, trnova kruna i vatra kao što su najočitiji znakovi Kristove muke, tako su oni i najsjajniji dokazi Njegove ljubavi. Isus je trpio za nas, jer nas je ljubio. I ti će znakovi i buduće resiti sliku Božanskoga Srca kao značajni simboli Njegove ljubavi.

Sveta Margareta opisala je Presv. Srce ovako: „Božansko je Srce bilo na prijestolju same vatre i plamena, bacajući zrake posvuda; sjajnije je bilo od sunca a prozirno kao ledac. Rana koju Mu udariše na prsi, vidjela se je jasno; vijenac od trnja bio je oko Presvetog Srca a križ odozgo. Moj Božanski Spasitelj dao mi je razumijeti da ti znakovi muke Njegove znače, da je neizmjerna ljubav Srca Njegova prema ljudima izvor svih Njegovih muka; da Mu od prvog časa Njegova Utjelovljenja sve do smrti na križu, one muke bijahu pred očima; da Mu je od prvog časa bio križ takoreći usađen u Presveto Srce Njegovo“. Pred slikom Božanskog Srca promotrimo što ti znakovi znače.

Srce uopće znak je ili simbol ljubavi. Kad nam je Isus otkrio svoje Srce, tim nam je htio što jasnije otkriti svoju ljubav potkrijepljenu tolikim dokazima. U rođenju postao je Isus naš brat; za svog života bio je naš Učitelj, naš Tješitelj, naš Liječnik; u svojoj smrti postao je našim Otkupiteljem; u Euharistiji ostaće Isus hranom naših duša, kao što će u vječnosti biti našom nagradom. Sva ta dobročinstva potekla su iz Njegova Srca; te će to Srce ostati uvijek „spasenje onima koji se u Njega ufaju, ufanje onima koji u Njemu umiru“ (Lit.).

Živa vatra koja suklja iz Presv. Srca, još nam rječitije govori o Njegovoj ljubavi. Toplina i živo svijetlo koje se odbija od Srca Božjega, od te „žive peći ljubavi“ (Lit.); vjerom rasvijetljuje ljudski razum, a lju-

bavlju raspaljuje ljudska srca. Spoznati a ne ljubiti Božansko Srce, to je nemoguće.

Trnova kruna splela se je oko Božanske Isusove glave tekar u sudnici Pilata; ali se mnogo prije plela oko Njegova Božanskog Srca; ona se je plela za cijeloga Isusova života; napose pak u Getsemanskom vrtu i u cijeloj Njegovoj muci. Ta se kruna i sada neprestano plete od nehajnih kršćana koji sa svojim grijesima ponovno probadaju Njegovo Srce. Sažaljujmo probodeno Isusovo Srce. Tješimo Ga pokorom i ljubavlju.

Križ usađen je usred Srca Isusova već od časa kad je Božanska Riječ tijelom postala. Križ je Isus u svojem Srcu svagda nosio. On se je uvijek uspinjao prema svojoj Kalvariji. Život Njegov neprestano je mučeništvo; ono se je svršilo tekar onda, kad je Janje Božje Novoga Zavjeta bilo žrtvovano na oltaru Križa. Isus je uzljubio križ, jer je na njemu izvršio djelo našega spasa. Isus nas je ljubio, a zato je za nas i trpio. Pođimo i mi za Njim!

Rana na Srcu. Srce Isusovo bilo je prvi put kopljem probodeno na Kalvariji, ali se ono više manje uvijek probada sulicom bogumrskih psovki i drugih zločina. Ne samo na Kalvariji, nego i sada uzdiše Isus: „Slomljeno je srce moje, slomljeno je srce moje od sramote i boli; čekao sam da bi kogod imao smilovanja sa mnom i ne bješe ga; ko bi me utješio i ne nađoh ga“ (Ps. 68, 61). Tješimo Ga mi pokorom, žrtvom i ljubavlju. Ujedno i zahvalimo Vječnom Ocu „koji je htio da vojničko koplje probode Njegova Jedinorođenca, kad je visio na križu, da Njegovo otvoreno Srce, to svetište Božanske darežljivosti, izlije na nas struje milosrđa i dobrote i da postane mirom

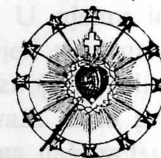

pobožnih, i uvijek otvoreno utočište pokajnicima, jer nikada ne prestaje gorjeti od ljubavi prema nama“ (Pretsl. Presv. Srca). Ljepšim riječima nije mogla Crkva označiti svrhu probodenoga Isusovog Srca.

Evo slike Presv. Srca. Koncem ove mjesečne pobožnosti duboko si usadimo u srce tu sliku. Srce kopljem probodeno, trnovom krunom ovjenčano, živom vatrom opkoljeno jasno nam, vrlo jasno progovara: Ovo je Srce toliko ljude ljubilo, da nije ništa sebi pridržalo, sve do zadnje žrtve, bez izuzetka, a sve zato da nam pokaže svoju ljubav„ (Sv. Mar.). O, ne dopustimo da se Božansko Srce tuži; već ljubimo, dá, žarko ljubimo Presv. Isusovo Srce. Hvala i slava Presv. Srcu sada i u vijeke! Amen.

Primjer

Sveta Margareta piše: „Uvjeravao me je Gospodin da mu je osobito milo štovanje, koje mu se izkazuje pod prilikom Svoga tjelesnog Srca. I zato On želi da se slika presv. Srca javno izloži i štuje, i gdje se to bude učinilo, tu ću ja — riječi su Isusove — obilno izliti blagoslov i milosti svake ruke; osobito ću njome ganuti bescutna srca ljudi. I kojigod na prsima nosi takvu sliku, u njemu ću ja uspiriti čistu svoju ljubav i uništiti neuredna ganuća i svima ga milostima ispuniti“.

DODATAK

SV. MISA PRESV. SRCA ISUSOVA

(po Dr. D. Kniewaldu)

Ulaz (Ps. 32, 11. 19). Misli srca njegova od koljena do koljena, da izbavi duše njihove od smrti i da ih nahrani u doba gladi. (Ps. 32, 1.) Kličite pravedni, Gospodu, pravednici treba da hvale Gospoda. Slava Ocu . . . Misli Srca njegova . . .

Molitva. Bože, koji se dostojiš milostivo nam darivati neizmjerno blago ljubavi svoje u Srcu Sina svoga, ranjenom našim grijesima, dopusti, molimo, da prinoseći mu čast naše odane pobožnosti, izvršimo ujedno i dužnost dostojne zadovoljštine, po istom G. n.

Čitanje poslanice bl. Pavla apostola Efežanima (3, 8-9). Braćo! Meni, najmanjemu od svију svetih, dana je ova milost, da navijestim poganima neiztražljivo bogatstvo Kristovo, i da rasvijetlim sve, kako se ostvarila tajna od vjekova sakrita u Bogu, koji je sve stvorio, da se po Crkvi sad obznani poglavarstvima i vlastima na nebu mnogorazlična mudrost Božja, po vječnoj odredbi, koju izvrši, u Kristu Isusu, Gospodinu našemu. U njemu imamo slobodu i pouzdani pristup po vjeri u njega. Zato vas molim, da ne klonete duhom zbog nevolja mojih, koje (trpim) za vas; te su slava vaša. Zato prigibam koljena svoja pred Ocem Gospodina našega Isusa Krista, od koga se zove svaka zajednica na nebesima i na zemlji, da vam

dade po bogatoj slavi svojoj, te se silno utvrdite Duhom njegovim za unutrašnjeg čovjeka; da Krist stanuje vjerom u srcima vašim, te budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni; da biste mogli razumjeti sa svima svetima, koja je širina i dužina i visina i dubina; i poznati ljubav Kristovu, koja nadilazi svako poznanje, da se ispunite svakom puninom Božjom.

Na stepenicama (Ps. 24, 8, 9). Dobar je i pravedan Gospod, stoga daje zakon onima, koji zalaze s puta. On vodi smjerne pravo i uči blage putevima svojim, aleluja, aleluja. (Mt. 29). Uzmite na sebe jaram moj i učite se od mene, jer sam blaga i ponizna srca i naći ćete mir dušama svojim, aleluja.

† **Slijedi sv. evanđelje po Ivanu** (19, 31-37). U ono vrijeme zamoliše Židovi Pilata, da se (raspetima) slome kosti i da se skinu. Pođoše dakle vojnici i prvome slomiše kosti i drugome raspetome s Isusom. A došavši k Isusu, kad vidješe, da je on već umro, ne slomiše mu kosti, nego mu jedan od vojnika otvori rebro kopljem i odmah poteče krv i voda. I onaj, koji je vidio, svjedoči i svjedočanstvo je njegovo istinito. I on znade, da istinu govori, da i vi vjerujete. Jer ovo se dogodi, da se ispuni pismo: Nijedna kost neće mu se slomiti, (II. Mojs. 12, 46.) i opet drugo Pismo: Vidit će, koga su proboli (Zak. 12, 10).

Vjerujem.

Prikazanje (Ps. 68, 21). Slomljeno je srce moje od sramote i boli; čekao sam, da bi tkogod imao smilovanja sa mnom i ne bješe ga, tko bi me utješio, i ne nađoh ga.

Tajna. Molimo Te, Gospode, pogledaj na neizrecivu ljubav Srca svoga ljubljenoga Sina i podaj,

da naša žrtva bude Tebi prijatni dar i okajanje naših grijeha, po istom G. n.

Predslovlje. Uistinu je dostojno i pravedno, pravo i spasonosno, da vazda i svagdje zahvaljujemo Tebi, Gospodine sveti, Oče svemogući, vječni Bože, koji si htio da vojničko koplje probode Jedinorođenoga Tvoga, kad je visio na križu, te njegovo otvoreno srce, ovo svetište božanske darežljivosti, izlije na nas struje milosrđa i dobrote, i postane mirom pobožnih i uvijek otvoreno utočište pokajnicima, jer nikad ne prestaje goriti od ljubavi prama nama. I zato pjevamo pjesmu slave Tvoje s anđelima i s arkanđelima, s prijestolima i s gospodstvima, sa svom silom nebeske vojske bez prestanka govoreći:

Pričesna (Iv. 19. 34). Jedan je vojnik kopljem otvorio njegova rebra i odmah poteče krv i voda.

Popričesna. Raspalile, Gospodine Isuse, Tvoje svetinje u nama božansku revnost, te primivši slatkoću slatkoga srca Tvoga uzmognemo prezreti zemaljsko i ljubiti ono, što je nebesko, koji živiš i kraljuješ . . .

POMIRNA MOLITVA PAPE PIJA XI

Moli se na svetkovinu presv. Srca Isusova.

Premili Isuse! Ti si neizmjerno ljubio ljude, a oni tu Tvoju ljubav tako nezahvalno zaboravljaju, zanemaruju i preziru. Klečeći pred oltarom Tvojim hoćemo evo mi da Ti iskažemo osobito poštovanje i njime popravimo toliki opaki nemar i uvrede, kojima ljudi odasvud udaraju na ljubezno Srce Tvoje.

Znamo nažalost, da smo se i mi katkad tako nevrijednima pokazali, pa žalimo to sa najdubljom boli i molimo milosrđe Tvoje ponajprije za sebe. Spremni smo okajati svojevoljnom pokorom nesamo gri-

jehe, koje smo počinili sami, već i zla djela onih, koji su daleko odlutali s puta spasenja i otvrdnuli u svojoj nevjeri, pa ne će da idu za Tobom, vođom i pastirom, ili su pogazili krsni zavjet i odbacili slatki jaram Tvoga zakona.

Sve te žalosne opačine hoćemo da okajemo. No napose kanimo naknađivati za nečedno i ružno življenje i odijevanje, za tolike zamke, što ih stavlja pokvarenost nevinim dušama, za oskvrnjivanje blagdana, za mrske psovke izbacivane protiv Tebe i Tvojih svetaca, za napadaje na Tvoga namjesnika i svećenstvo, za nemar i strašna svetogrđa, kojima se pogrđuje sam Sakramenat božanske ljubavi, i napokon za javne prestupke naroda, koji se dižu na prava Crkve, što si je Ti osnovao, i na njezino učiteljstvo.

O da možemo oprati te opačine krvlju svojom! Međutim da naknadimo za pogrđenu božansku čast prinosimo ti onu zadovoljštinu, što si je negda na križu Ti sam prikazao Ocu, i koju obnavljaš svaki dan na oltarima. Tomu pridružujemo pokore Djevice Majke, svih svetaca i pobožnih kršćana. — Obećajemo Ti od svega srca, da ćemo grijehe, što smo ih počinili mi i drugi, i nemar za toliku ljubav, koliko bude do nas, s pomoću Tvoje milosti popravljati tvrdom vjerom, čestitim življenjem i točnim vršenjem evanđeoskog zakona, osobito zakona ljubavi. Obećajemo, da ćemo svim silama sprečavati uvrede, što Ti se nanose, i da ćemo poticati sve, koje bude moguće, da nasljeduju Tebe.

Primi, molimo Te, dobrostivi Isuse, po zagovoru naše pomiriteljice B. D. Marije ovu dragovoljnu naknadu i daj nam veliki dar postojanosti, da Te do smrti vjerno slušamo i služimo, pa svi napokon stignemo u onu domovinu, gdje Ti s Ocem i Duhom Svetim živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen.

LITANIJE PRESV. SRCA ISUSOVA

Gospodine, smiluj se!
Kriste, smiluj se!
Gospodine, smiluj se!
Kriste, čuj nas!
Kriste, usliši nas!

Oče nebeski, Bože
Sine, Otkupitelju svijeta, Bože,
Duše sveti, Bože,
Sveto Trojstvo, jedan Bože,
Srce Isusa, Sina Oca vječnoga,
Srce Isusovo, u krilu Djevice Matere od Duha Svetoga sazdano,
Srce Isusovo, s Riječju Božjom bitno sjedinjeno,
Srce Isusovo, Veličanstva beskrajnoga,
Srce Isusovo, hrame Božji sveti,
Srce Isusovo, šatore Višnjega,
Srce Isusovo, kućo Božja i vrata nebeska,
Srce Isusovo, žarko ognjište ljubavi,
Srce Isusovo, pravde i ljubavi posudo,
Srce Isusovo, dobrote i ljubavi puno,
Srce Isusovo, kreposti sviju bezdno,
Srce Isusovo, svake hvale predostojno,
Srce Isusovo, kralju i središte sviju srdaca,
Srce Isusovo, u kojem je sve blago mudrosti i znanja,
Srce Isusovo, u kojem prebiva sva punina božanstva,
Srce Isusovo, koje je Ocu vrlo omiljelo,
Srce Isusovo, od kojega punine svi mi primismo.

} Smiluj se nama!

Srce Isusovo, željo bregova vječnih,
Srce Isusovo, strpljivo i mnogoga milosrđa,
Srce Isusovo, bogato za sve, poji zazivaju tebe,
Srce Isusovo, izvora života i svetosti,
Srce Isusovo, pomirište grijeha naših,
Srce Isusovo, nasićeno pogrdama,
Srce Isusovo, satrveno zbog opačina naših,
Srce Isusovo, do smrti poslušno,
Srce Isusovo, kopljem probodeno,
Srce Isusovo, izvore sve utjehe,
Srce Isusovo, živote i uskrsnuće naše,
Srce Isusovo, mire i pomirenje naše,
Srce Isusovo, žrtvo za grijehe,
Srce Isusovo, spasenje onima, koji se ufaju u te,
Srce Isusovo, ufanje onima, koji u tebi umiru,
Srce Isusovo, milino sviju Svetih,

S m i l u j s e n a m a !

Jaganjče Božji, koji odnimaš grijehe svijeta, oprosti nam, Gospodine.
Jaganjče Božji, koji odnimaš grijehe svijeta, usliši nas, Gospodine.
Jaganjče Božji, koji odnimaš grijehe svijeta, smiluj se nama.

S v e ć. Isuse krotki i ponizni Srcem.
P u k. Učini srce naše po Srcu svojem.

Pomolimo se.

Svemogući, vječni Bože, pogledaj na Srce preljubljenoga Sina svojega i na hvale i zadovoljštine, koje u ime grešnika tebi prikazuje, i njima, koji milosrđe tvoje mole, ti oproštenje udijeli umilostivljen, u ime istoga Sina svojega Isusa Krista, koji s tobom živi i kraljuje u vijeke vjekova. Amen.

Počasna straža presv. Srca Isusova

je pobožna udruga kojoj je svrha podavanje s l a v e l j u b a v i i n a k n a d e presv. Srcu Isusovu. P o s e b n a svrha udruge jest podavanje naknade presv. Srcu koje je bilo jednom v i d l j i v o na križu probodeno, a sada ga dnevice probadaju n e v i d l j i v o grijesi ljudi.

Udruga postizava svrhu naknadnom Pričesti, Misom, klanjanjem, osobito dnevnim satom straže. Dnevni sat straže je najglavnija vježba udruge. Vrši se sat tako, da se u duhu posvete i prikažu presv. Srcu u Svetohraništu sve misli, riječi, djela, patnje u svrhu tješenja i naknade. Preporuča se da se sat obavi u crkvi pred Svetohraništem. Komu to nije moguće, može da sat obavi i kod kuće, i pri dnevnim poslovima. Sve potanje upute naći ćete u knjižici: „Sat na dvoru Kralja kraljeva“ koju možete dobiti kod naslova: **Nadbratovština Počasne straže presv. Srca Isusova — Samostan sv. Ksavera — Zagreb.** Tu je i središte udruge za cijelu našu državu pa se tu mogu dobiti sve potanje upute glede Počasne straže.

Svi ljubitelji presv. Srca nastojaće po silama širiti ovu lijepu udrugu koja će blagoslovno djelovati na duše i donijeti njima i mnogim drugima neprocjenjivih koristi.

KAZALO

Br. 67-34

Imprimatur!

Zagreb (Sv. Ksaver), dne 26 - II - 1934

O. Dr. Pijo Dujmović
provincijal v. r.

Imprimatur!

Biskupski Ordinarijat u Krku

Br. 450 od 12 ožujka 1934.

† **Josip**
biskup v. r.

VJESNI PRESV. SRCA

izlazi 6 puta godišnje Uredništvo i Uprava Vjesnika Samostan Sv. Pavla Preko (otok Ugljan) **Godišnja pretplata Din. 7 - za inozemstvo Din. 10. Pretplatu se šalje čekom br. 38.135 (Samostan trećoredaca - Preko) Vjesnik je službeno glasilo Počasne straže presv. Srca Isusova u Jugoslaviji.**

Kod Nadbratovštine Počasne straže presv. Srca Isusova Ksaverska c. 49 D. — Z A G R E B

MOŽETE DOBITI SLIJEDEĆE:

Vjenčić Počasne straže

drugo izdanje je potpuno gotovo. Sa finim, debelim koricama u 4 boje stoji Din. 4

Uprav je izašla iz štampe krasna knjižica: **„Sat na dvoru Kralja kraljeva“** drugo izdanje. Ovo je izdanje mnogo potpunije i uvećano tako, da se tu mogu naći sve upute kao i sve ostalo što treba znati o Počasnoj straži. Stoji **4** dinara.

Svjetska svećenička zajednica prijatelja Srca Isusova	Din. 5
Dobnik (veliku sliku Srca Isusova)	Din. 15
Upisnicu u Poč. stražu	Din. 0·50
Neven cvijet (pjesme fra Bene Zec) . . .	Din. 3
Euharistijsko Sunce	Din. 3
Cvijeće vječne mladosti	Din. 5
Znak Počasne straže	Din. 3
Problem trpljenja i veselja (Fr. I. Radić) .	Din. 10
Pošast putenosti (Fr. I. Radić)	Din. 10
Stopama Bogorodice (Fr. I. Radić) . . .	Din. 15